

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 512. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

NEISPUNJENO OBEĆANJE

★ DOK HOLIDEJ ★

512

Frenk Larami

NEISPUNJENO OBEĆANJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 512

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

UNFULFILLED PROMISE

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 25. I 2017.

Tržište: 03. II 2017.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – UNFULFILLED PROMISE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Na putu prema Keneru kojim prolazi kočija, tačnije, nekih pet milja od River Ridža, pojavila su se tri jahača do grla prekrivena prašinom.

Bilo je rano jutro, negde oko izlaska sunca.

Visoko gore na nebu, mesec se, poput izlupanog novčića, polako priklanjao brdima spremajući se za konačni odlazak.

River Ridž nije ni slutio šta mu se sprema.

Bilo je to malo naselje niklo oko stanice za izmenu konja velike kompanije „Kramer ekspres” čiji je vlasnik bio Džim Kramer i koji je držao nekoliko linija sa kočijama, spajajući tako manja naselja na jugu i severu. Nekada su ljudi hrlili u River Ridž čuvši da će tuda proći jedan od glavnih krakova čuvene železničke. Međutim, gradnja je zaustavljena tačno na obali Misisipija i River Ridž je počeo da nazaduje.

Sada se u naselju nalazilo nekoliko trgovina, bila je tu i berbernica, krčma, lokalna banka i crkva.

Sudbina je htela da se crkva i krčma nađu jedna preko puta druge. Naravno, tragovi oko saluna bili su mnogobrojniji i uočljiviji, ali su zato crkvena zvona bila bučnija od zaglušne galame pijanih besposličara i nevernika...

Crkva nije imala mnogo da ponudi ljudima: samo molitvu i raj na nebu.

Međutim, većina se opredeljivala za raj na zemlji koji je nudio vlasnik krčme „Srebrno zvonce”.

Toga jutra, trojica stranaca stigli su nadomak River Ridža. Sve što im je trebalo nosili su o sedlu: ćebe, laso, čuturicu, pušku, bisage... Prašina kojom su bili prekriveni govorila je da su prešli veoma dug put.

Jedan od njih neprestano je jahao bar za dužinu konja ispred one dvojice.

Bio je to Piter Mils, čovek opuštenih obraza, sa dva uska proreza umesto očiju, krajevima usana obešenim nadole, neurednom bradom i dugom, masnom, mesecima neošišanom kosom.

Bio je obučen u dugi kaput širokih revera, ispod njega je nosio drečavo crvenu košulju i istu takvu maramu sa čvorom. Imao je prilično čudno telo širokih snažnih ramena, uzanih kukova i kratkih, krivih nogu u prašnjavim čizmama sa visokim potpeticama.

Oni koji ga nisu poznavali svrstavali su ga u obične kauboje ili sitne prevare i desperadose, dok bi oni malo upućeniji našli hiljadu razloga da budu što dalje od njega.

Ni on ni njegovi pratioci Don Mur i Melvil Beret nisu na putu izazvali ničiju pažnju. Bili su mračni i ćutljivi, ali

i prilično neupadljivi. Doduše, Mur se isticao jedino svojom visinom, odnosno, bio za glavu viši od Milsa i Bereta... Na sebi je imao jednostavnu prugastu košulju i isprane pantalone plave boje sa četiri velika džepa na bokovima. Na njegovom ružnjikavom licu isticale su se buljave zelenkaste oči ispod kojih su se ocrtavali tamni podočnjaci.

Beret je, za razliku od druge dvojice, uvek išao bez šešira pošto njegova kovrdžava i gusta kosa nije podnosila ništa na glavi. Bio je debeljuškast, dobroćudnog lica i stalno nasmejan.

Taman kada su stigli do prvih kuća, pojavilo se sunce.

Piter Mils je na trenutak zastao, naslonio bradu na cev puške i lagano se prekrstio. Učinio je to veoma lagano mada je znao da mu se iza leđa cere Mur i Beret. U to je bio siguran, tako da je obećao sebi da će se jednoga dana okrenuti i oružjem zauvek ugasiti te podsmešljive osmehe. No, sada to nije želeo da učini, jer su mu obojica još uvek bili potrebni, naročito sada.

A krstio se uvek pred nečiju smrt...

Naravno, nije mislio na sebe pošto je smatrao da nema tog oružja koje će brže planuti, ni ruke koja će potegnuti brže od njegove.

Brzina je bila njegov život i njegova strast. Bio je jedan od retkih revolveraša koje je istorija Zapada ostavila za kraj prepuštajući im da se iz dana u dan nose sa vlastitom neizvesnom sudbinom.

Jer, Milsov „bizli” kolt je na desetine puta izletao iz podmazanih korica i

bljuvao vatru sejući smrt. Zato su gradovi kroz koje je prolazio, od Indijane preko Ilinoisa, Ajove i severnog dela Luizijane govorili su o njemu kao o samom đavolu.

On je tragao za mestima gde bi našao nekog ko mu je dorastao. Morao je da proveriti sebe i svoju brzinu, da na licu mesta isproba ruku i vid. Jednom rečju, stalno je morao da se potvrđuje.

Da je hteo nešto zaista više, verovatno bi skrenuo prema Nju Orleansu ili Gretni, a bio je strašno sujetan i istovremeno nespreman da pretrpi veća iskušenja.

Melvil Beret je provukao ruku kroz kosu i nezadovoljno pogledao sive, isprane krovove River Ridža.

– Kakva pustinja... – promrmljao je umesto njega Don Mur.

– Aha! – potvrdi debeljko češkajući se iza uha. – Misliš li da ćeš ovde naći ono što tražiš, Piter?

– Videćemo... – progundā ovaj, očiju crvenih od nespavanja. – Možda je baš ovo ta jazbina u koju se zavukao Džozef Vinslou.

– Tog... Vinsloua tražiš već pola godine... – promrmljao je Beret. – Ako je takav revolveraš kao što kažeš, zašto bi se uvukao u ovo prljavo gnezdo i tu živeo?

– Možda je omekšao... – dobaci Mils zureći u krovove – ... ili se zaljubio. Nikad se ne zna...

– A ako je okačio „koltove” o klin?

– Skinuće ih kada ja budem naišao – iscerio se Mils.

Don Mur je izvadio cigaretu, liznuo vrh krajem jezika i polako zapalio.

– I... ubićeš ga? – dobacio je oklevajući.

– Nego šta! – uzvratila ovaj samouvereno.

– A ako je brži?

Mils se lagano okreće, a zatim pritera svog vranca uz bok Murovog konja.

– Nema bržih od mene – procedio je pretećim glasom.

Mur odmahnu glavom.

– Ne ljuti se, Piter. Samo sam se našalio...

Mils ga mrko odmeri.

– Jednom ćeš zbog šale nahraniti lešinare! – dobaci mu ljutito.

Mur nije odgovorio, dok se Beret zadovoljno smejuć.

Ćutke su nastavili put prema River Ridžu.

Sada im je sunce već udaralo u leđa.

* * *

Tomas Sanders, čuvar zakona u River Ridžu, bio je u svojoj kancelariji rano ujutru. Imao je paklenu noć u jurnjavi za nekim kradljivcima konja sa obližnjeg ranča, ali se vratio neobavljenog posla.

Sada je bio zlovoljan i narogušen. Bučno je otvorio fioku pisaćeg stola i iz nje izvukao svežanj starih novina i poternica. Počeo je lagano da ih slaže i razgleda, ne znajući na koji drugi način da prekrati vreme do sastanka sa Džoom Vintersom, vlasnikom krčme „Srebrno zvonce”.

Po njegovom mišljenju, Vinters je bio jedini pravi čovek u gradiću, osoba koja je znala pametno da misli i pravovremeno deluje. Istina, klonio se velikih gužvi, ali kada bi rešio nešto da kaže, onda bi to bivalo rečeno sa odlučnošću koja se ne očekuje od jednog vlasnika saluna, bez obzira kakvu prošlost imao i odakle dolazio.

Što se Vintersa tiče, on je u River Ridž stigao pre nešto više od godinu dana. Pošto je imao nešto ušteđevine, otkupio je jedno staro skladište, potpuno ga preuredio i otvorio salun „Srebrno zvonce”.

Bio je povučen i malo je govorio o sebi, a čuvar zakona ga nije mnogo ni zapitkivao. Čekao je da vidi kako će se došljak ponašati, a zatim sa zadovoljstvom zaključio da je dobro uradio što mu je dozvolio da tu ostane i otvori lokal. Istini za volju, lice Džoa Vintersa podsećalo je šerifa na nekoga, ali o tome je ubrzo prestao da razmišlja.

Novi vlasnik saluna nije nosio oružje i goste je služio u običnom odelu, bez kecelje i obavezne krpe za brisanje šanka. Imao je jednog pomoćnika, visokog i krakatog momka Kena Simsona koji mu je zdušno pomagao, čistio, prao i raznosio narudžbine po sali.

Niko nije znao mnogo o Džou, a njegova prošlost je bila zagonetka za sve. To je jednom i sam dokazao. Jednom prilikom se neki pijani gost ustremio na njega, ali mu Vinters nije odgovarao. Ljut zbog toga, pijanac je u trenutku kada se okrenuo leđima, izvukao svoj revolver i pozvao ga da potegne.

Munjevito odskočivši u stranu, krčmar je sjurio ruku prema boku. Naravno, tamo nije bilo oružja, ali su ga svi zapanjeno posmatrali, ne mogavši da se načude brzini tog pokreta. Ljut što je ispao pomalo smešan, Vinters je besno zgrabio pijanca za okovratnik i u dva koraka ga izbacio na ulicu.

Posle ovoga slučaja on se još više povukao u sebe, a svi u gradu šapatom su prepričavali neobičan događaj. Iako su i šerifa Sandersa obavestili o svemu, on je smatrao da je najbolje da ćuti i pusti čoveka da radi svoj posao. Vinters je bio veoma neupadljiv, nije se nijednom ogrešio o zakon, a to je za šerifa bilo najvažnije.

Toga jutra Tomas Sanders je želeo da porazgovara sa Vintersom o kradljivcima stoke i zamoli ga da pođe sa njim. Hteo je da još neko dobro osmotri tragove koji su vodili do obale, a onda čudnovato nestajali.

Začulo se crkveno zvono i Sanders se nehotice trže. Otkud ovolika revnost kada bi trebalo da zvoni za pola sata, upitao se. Verovatno je u pitanju odgovor na sinoćnu zabavu sa oskudno odevenim igračicama koja se u salunu protekla do duboko u noć.

– Prokleta zvono... – promrmlja čuvar zakona mršteći se. – Jednom će mu neko preseći uže! – dodao je Sanders, suvonjavi čovek orlovskog nosa, malo poguren u hodu i obučen u crno.

Spolja se čulo kloparanje točkova i prenulo ga iz misli.

Radoznalo je prišao prozoru i ugledao starinska kola načičkana pospanim

devojkama koje su putovale dalje kako bi već sledeće večeri zabavljale ljude u nekom drugom mestu.

Za trenutak je pogledao na jednu od prašnjavih polica i konstatovao kako je krajnje vreme da sebi nađe pomoćnika, makar za takve i slične stvari.

Onda je čuo snažno kucanje na vratima i trgao se.

– Zar nešto gori...? – procedio je kada se kucanje ponovilo.

Međutim, vrata su se već otvorila i na pragu se ocrtala silueta neobičnog došljaka: imao je snažna ramena i razvijene grudi, a uzane kukove i kratke, krive noge u čizmama. Lice obraslo u retku bradicu odmeravalo je Sandersa podrugljivim, uvredljivim pogledom. Dugi kaput dosezao mu je do kolena, ali je bio otkopčan tako da se lepo video „bizli” revolver sa drškom od belog sedefa.

Iza ovog, šerif je ugledao još dvojicu stranaca koji su stajali na tremu.

Još jednom je pogledao u lice krivonogog i stisnuo zube. Nešto mu je govorilo da su nevolje na pomolu...

– Šerif? – oslovio ga je Piter Mils osorno, osmatrajući prostoriju brzim pogledom. Verovatno je proverio da li je čuvar zakona sam.

– Ja sam – odvratio je Sanders prilazeći. – Šta mogu da učinim za ...

Tu je naglo prekinuo, jer je strančev revolver bio uperen u njega, a da nije ni primetio taj pokret.

Zadovoljan šerifovom zbunjenošću, Mils se iscerio.

– Šta ovo znači? – namrštio se Sanders.

– Otkopčaj gvožđuriju, stari – odgovorio mu je Mils mahnuvši oružjem – i pusti je da padne na pod!

– Ali...

– Gluv si? – uozbiljio se Mils i kora knuo napred. Kako šerif nije pokazivao očekivani strah, on zamahnu i raspali ga vrhom revolvera po glavi.

Sanders se zaneo.

Istovremeno, Beret i Mur su se ušunjali unutra i zatvorili vrata za sobom.

Ošamućeni Tomas Sanders pomisli na to da je ovde sam, s gorčinom shvativši da se može desiti da živ ni ne izađe na ulicu.

Onda su ga oba stranca šćepala za ruke i uspravila.

Piter Mils je ispružio ruku i otrgnuo mu zvezdu zajedno sa komadom košulje.

– Više nisi šerif, dedice – dobacio je podrugljivo i bacio značku na pod.

– Ko ste vi? – upita Sanders pokušavajući da obriše krv sa lica.

– Videćeš! – iskezi se Beret, namignuvši Muru. – Ako si čuo za Pitera Milsa, sada imaš čast da ga lično upoznaš!

– Ti si taj? – upita šerif debeljka, namerno zaobišavši Milsa.

Debeljko se nasmejao želeći nešto da odvrati. Istog trena je video ljutit Milsov pogled i munjevito se uozbiljio.

Bilo je očigledno da šerif nikada nije video Milsa ili je namerno oslovio drugog tim imenom.

– Nisi čuo za mene? – upita Mils njišući se na krivim nogama.

– Jesam – odvratio je Sanders.

– To je već bolje – dodao je zadovoljnije. – A šta si čuo?

– Zna se šta se priča o ljudima tvoga kova – odvrati čuvar zakona hrabro.

Mils ga pogleda, a onda se drška revolvera ponovo spusti na Sandersovo čelo. Krv šiknu iz posekotine, a šerif pade na kolena.

Odmah zatim, dvojica Piterovih pomoćnika uspraviše šerifa i ponovo ga podigoše. Istog časa Mils izvadi revolver i upravi ga u predstavnika zakona. Zatim ga je vratio u opasač, ponovo izvukao i to ponovio još jednom.

Sanders je pretrnuo, ali je uspeo to da prikrije.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je Mils vratio oružje nazad.

– Ovako ja to radim – rekao je. – Da li si video nekoga ko to može brže da izvede?

Šerif ga je gledao turobnog izraza. Šta je hteo ovaj lupež?

– Jesi li video bržeg? – ponovi Mils pitanje.

– Nisam – odvrati Sanders.

– Šteta – razočarano će ovaj. – Da jesi, mogao bi da izvučeš živu glavu...

– Ubićete me? – nasmeja se čuvar zakona histerično. – Ubiti čuvara zakona nije šala. To je...

– Meni jeste – dobaci Mils. – Obesićemo te u sopstvenom zatvoru i sve će izgledati kao samoubistvo. A onda ću pozajmiti tvoju rezervnu zvezdu i isprazniti ovu jazbinu u roku od pola časa.

Beret se nasmejao. Umor kao da je iščezao, pa je misao o jednoj takvoj

zabavi zagolicala i njegovu i Murovu maštu.

– Postoji li ovde neki Vinslou? – zapitao je Mils Sandersa. – Džozef Vinslou?

Šerif uzdahnu i odmahnu glavom.

– Šteta... – progundao je razbojnik. – To bi te spasilo... To ili neko ko poteže brzo kao ja. Samo da se ogledamo. Onda bih otišao i sve bi bilo kao pre...

Tomas Sanders zakoluta očima.

– Ovde žive mirni ljudi – rekao je.

Mils dade znak ljudima.

– Obesite ga – dobacio je.

Beret i Mur priđoše i zgrabiše Sandersa kao kleštima. On je zabezeknuo ćutao, shvativši da nije u pitanju neslana šala već ružna stvarnost.

– Čekajte! – zaurloao je. – Znam nekog... – zavapio je šerif dok su ga vukli prema ćeliji.

Mils podiže ruku.

– Nadam se da nisi slagao – opomenuo ga je. – Ako osetim da lažeš – nastavio je – prvo ćemo ti iščupati jednu, a zatim drugu ruku.

Sanders je drhtao, raskrvavljenog lica i sjajnih beonjača. Izgledalo je kao da ga duša napušta, odnosno, da će svakog časa klonuti na ploču stola bez trunke snage i kapi krvi u licu.

– Reci već jednom! – dobacio je Mils nervozno.

– Džo Vinters... – promuca ovaj s mukom.

Bandit pogleda u svoje ljude pa ponovo u zajapurenog čoveka. Instinkt mu je govorio da šerif ne laže...

– A ko je taj? – dodao je nestrpljivo.

– Vlasnik krčme „Srebrno zvonce” – dahtao je Sanders grčeci se zbog stiska ruku dvojice lupeža. – On ne nosi oružje, ali...

– Ne nosi? – prenu se Mils s čuđenjem. – Kakav je to čovek koji ne nosi oružje? Mada, ima tu nešto... Govori!

– On je miran čovek, ali... neki su ga videli da reaguje zaista munjevitom..... Kao pravi revolveraš... Možda je nekada i bio...

Milsovo lice se razvedri.

– Kako reče da se zove? – upitao je.

– Džo Vinters.

– Prilično glupo ime. Ipak, ja ti verujem, dedice. Ali, ako ništa ne bude od toga vratićemo se i obesićemo te!

Mur i Beret ponesoše šerifa prema rešetkama. Usput su dohvatili ključeve, a Mils im je dobacio lisice koje je našao u stolu. Posle nekoliko trenutaka Tomas Sanders je bio vezan lisicama i ostavljen u ćeliji. Zapušili su mu usta velikim komadom krpe i grubo svezali noge.

Zatim su ga zaključali i bez reči se vratili u kancelariju.

Šerif je tako ostao da leži, čela naslonjenog na hladan i pomalo vlažan zid. Bio je ozbiljno zabrinut. Ako ljudi saznaju da je ove propalice baš on nahuškao na Vintersa, teško da će mu oprostiti. S druge strane, ako Vinters ne bude hteo da mu se suprotstavi, taj ludak će se vratiti i ispuniti obećanje!

Ništa nije moglo da promeni tok događaja u River Ridžu. Tomas Sanders je mogao samo da čeka.

* * *

Lupanje na prozorsko okno trglo je Džoa Vintersa iz najdubljeg sna.

Uzdahnuo je i pogledao u svoj džepni sat koji je ležao na noćnom stočiću. Bilo je prilično rano, daleko od vremena za posete ili bilo kakve poslove. Pored njega je, umotana u pokrivač, ležala mlada žena duge plave kose.

Vinters se tiho iskrao iz postelje, razmaknuo zavesu i ugledao lice svog pomoćnika, Kena Simsona. Odmah je mogao da zaključi da je mladić zbunjnjen i uplašen. To je zabrinulo i samog Džoa. Naime, činjenica da je Ken bio jedan od dvojice ljudi koji je znao za njegovu vezu sa mladom udovicom Mel Henson, a koji se ipak usudio da ga traži, govorila mu je da je u pitanju nešto vrlo ozbiljno.

Zato je dograbio pantalone i košulju, na brzinu ih obukao i žurno izašao iz sobe.

Džo Vinters je bio visok i vitak četrdesetogodišnjak, guste plave kose koju je terao na stranu. Malo izduženo lice krasila su lepo oblikovana usta i plave oči dok je spljošten nos po svoj prilici dobijen u nekoj tuči sada kvario prijatan opšti utisak.

– U čemu je problem, Kene? – tiho je upitao svog pomoćnika.

Pre nego što je i počeo da govori, krakati mladić je zamlatarao rukama.

– Gazda... u našem salunu... Rekli su da dođete ili će spaliti grad i ... ubiti šerifa. Samo... kazali su da... da požurite.

Vinters se namrštio. Koliko je njemu bilo poznato, krakati Ken nikada nije naručio viski. Međutim, sada je pričao kao da je bio potpuno pijan.

Zato ga je izveo za ruku i sklonio od prozora.

– Polako, Kene, polako. Pričaj mi redom, molim te. Prvo, ko su to „oni”?

– Banditi!

Džo se trže.

– Banditi? Jutros rano? Šta je sa tobom, Kene?

Mladićevo lice odavalo je iskreno uzbuđenje.

– Došla su trojica, gazda – počeo je, najzad smogavši snage da poveže misli. – Lupeži na prvi pogled, nema šta. Tražili su vas. Kada sam rekao da niste tu, onaj glavni je prevrnuo policu sa pićem i naterao me da vas nađem u roku od petnaest minuta...

Vinters je nemo slušao.

– Zatim je rekao da će srazniti ceo grad sa zemljom ako ne dođete da se ogledate sa njim. Hoće da vidi da li ste brži od njega...

– Da li sam brži? Ja? – ponovio je iznenađeno. – Znaš li možda ko je taj čovek?

– Čuo sam kada je rekao da se zove Mils.

Vinters oseti kao mu ledeni žmarci gamižu niz kičmu.

– Mils?

– Da. Piter Mils.

Vlasnik „Srebrnog zvonceta” vratio se u mislima godinu dana unazad i shvatio zašto ga Mils traži... Ali, kako je uspeo da se domogne slobode i na koji način je uspeo da ga pronađe? Osim toga, bilo je izvesno da od razbojnika kakav je bio Piter Mils nije mogao da očekuje milost.

– Zapretio je da će, ako ne dođete, ubiti šerifa i sve koji su se jutros našli u „Srebrnom zvoncetu” – nastavio je mladić. – A Lemok, Eršon i Mejzer sedeli su za prvim stolom...

Vinters stegnu ruke u pesnice i podiže glavu prema plavom nebu bez ijednog oblačka.

– Ne shvatam.... – mrmljao je jedva čujno. – Zaista ne shvatam...

– Doći ćete? – dobacio je Sem.

– Ne! – odvrati Džo prilično jetko. – Vрати se i kaži da me nisi našao.

– Ali... pobiće one ljude. Ubiće i mene, gazda.... – zacvilio je Simson.

Vinters se borio sam sa sobom. Ako se sukobi sa Milsom, čekala ga je sigurna smrt. Ako pak ostane ovde, strdaće mnogi nevini ljudi što nije mogao da dopusti.

– Stani! – doviknuo je Semu koji se već okrenuo da pođe. – Reci mu da ću ipak doći!

Mladić se nasmešio i klimnuo glavom, a onda potrčao prema ulici.

Vlasnik saluna „Srebrno zvonce” nepomično je stajao i gledao za njim.

Još jednom je pogledao prema prozoru iza kojeg je spavala žena, a onda krupnim koracima krenuo prema kapiji.

Otići ili ostati?

Bilo bi najbezbolnije da osedla konja i odjaše bez traga. To bi mu, možda, spasilo život, ali mu ne bi donelo mir. Mislio je da će River Ridž biti kraj njegovog puta punog neizvesnosti.

Tako je izgledalo. Ovde se smestio i započeo miran život.

Ali, Mils mu je nekako namirisao trag!

Džo Vinters ranije ne bi mnogo razmišljao o ovakvom susretu. Sada je, međutim, imao razloga da se koleba. Imao je dobar posao, primljen je bez suvišnih reči i podozrenja, a nedavno je našao i ženu svog života.

I kako sada sve to napustiti?

Stegnuo je šake u pesnice i ispravio se. Dosta je bilo uzmicanja. Morao je da izađe na crtu.

Sunce je već obasjavalo pečenu zemlju koju su u River Ridžu nazivali: glavnom ulicom.

* * *

Dok su Mils i Beret sedeli unutra i pijuckali, Don Mur se šetao po tremu zabavljajući se na svoj način. Ovaj dugonja šetkao se pored ulaza sa puškom u ruci i s vremena na vreme ispaljivao hitac na svaku senku koja bi se pomolila na bilo kojim vratima.

Zavaljen u stolici i sa nogama na stolu, unutra je sedeo Mils i netremice gledao u zidni sat.

– Čujem korake – dobaci odjednom Beret i stavi nož u futrolu.

Njegov gazda se nije ni pomerio.

Nekoliko trenutala kasnije, Don Mur doviknu sa ulaza:

- Onaj momak se vraća!
- Sam? – dobaci Mils radoznalo.
- Sam.

Razbojnik se nezadovoljno namrštio. Nadao se da neće morati dugo da čeka, a šta sada?

Ken Simson je zadihano dotrčao do trema i tu se uhvatio za jedan od stubova da predahne.

– Ulazi! – dobacio je Mur i zamahnuo kundakom.

Pošto ga je ugurao u prostoriju, cev puške mu je uperio u leđa.

Shvativši da je u pitanju nešto ozbiljno, mladić promuca.

– Doći će...

Mils iznenađeno podiže obrve.

– Zaista? Baš to je rekao?

Simson klimnu glavom.

– Znači da je dobar čovek – iscerio se. – Neće da dozvoli da umesto njega stradaju drugi. Ali... kada bi znao koliko moja reč vredi? Ni prebijene pare!

Mladić je zurio u njega ne znajući šta da kaže.

– Da li je opasao revolver?

– Oh, nije. On... nema revolver – dodao je Ken kratko, strahujući da ne kaže nešto nepromišljeno.

– Nikada ga nije ni nosio?

– Ne...

– Šteta... zaista šteta. Bilo bi grozno da zbog njega strada šerif kao i svi ovi ljudi – dodade bandit i pogleda na sat.

Simson proguta pljuvačku.

Mils je bio strpljiv. Još četiri minuta!

Instinktivno je osećao da će se čovek uskoro pojaviti. Trebalo bi to da završi i upiše novi zarez na svom revolveru na kome gotovo da i nije bilo mesta. Ali, o tome će posle. Sada je već postajao nestrpljiv

Prošao je još jedan minut.

Ken Simson je kao bez daha gledao na sat.

Hoće li Džo Vinters doći ili je uzjahao konja i pobegao? Na ovo drugo nije mogao ni pomisliti.

Na tremu ispred saluna još uvek se nalazio Don Mur držeći pušku sa prstom na okidaču.

– Hej, Piter! – povikao je glasno. – Dolazi neki jahač!

– Stvarno? – odvrati ovaj podsmešljivo. – Izgleda da krčmar hoće da umre pre vremena!

– Ne liči mi baš na nekog sudoperu – ponovo se javio Mur. – Da ga skinem?

– Budalo! – zareža Mils iznervirano. – Taj je moj! – dodao je i okrenuo se prema Simsonu.

– Vidi da li je to tvoj gazda – naredio je. Mladić priđe prozoru i pogleda niz ulicu.

– Je li on? – upita Mils nestrpljivo.

– Nije ... – prošaputa neki mladić tiho. – To je neki stranac.

Mur se opet pojavi na vratima i pogleda prema Milsu.

– Da mu potprašim pete, gazda? Uostalom, možda je neka zverka. Ili neki poznati revolveraš? Ako je tako, mogli biste i sa njim da podelite megdan. Šta kažete, dve pobede u jednom danu!

To je nateralo Milsa da ustane sa stolice i pride vratima. Nije znao zašto, ali njegovo dotle radosno lice stegao je čudan grč. Jer, jahač koji se približavao odjednom ga je činio nervoznim. Razlog jednostavno nije mogao da utvrdi. Stanovnici River Ridža takođe su mogli da vide stranca koji je lagano jahao glavnom ulicom...

Bili su začuđeni i pomalo zatečeni, jer nijedan takav gost nikada nije svratio u njihov gradić. Imao je na sebi elegantno tamno odelo, kao sneg belu košulju i sivi svileni prsluk. Jahao je divnog, snažnog ždrepcu, a za pojasom je nosio „koltove” ukrašene slonovačom.

Bio je to čuveni zapadnjak, strelac i kockar, Dok Holidej!

– I ovaj je moj! – procedio je Mils usiljeno.

Don Mur se ovaj put nije slagao sa gazdom. U stvari, nešto na ovom strancu zračilo je opasnošću i on je iznenađeno osetio nesigurnost.

Može se desiti da Milsu presedne želja za odmeravanjem, pomisli.

Ili je, možda, danas bio taj dan kada će se prekinuti njegov „srećni niz”?

Ken Simson je kao hipnotisan buljio u čoveka na konju. Za trenutak je zaboravio nevolju u kojoj su se svi nalazili i sa divljenjem pratio hod veličanstvenog konja.

Nebesa, pomislio je mladić, odakle se ovakav jahač stvorio u River Ridžu?

Ispod oboda svog šešira, Dok je osmotrio pustulicu i odmah naslutio atmosferu. Naravno, on nije bio čovek koga bi predosećanje bliske opasnosti

moglo da natera da obode konja i produži put.

Video je senke dva čoveka na tremu jedine krčme u gradu. Jedan je čvrsto držao pušku dok su obojica otvoreno zurili u njega.

Uputio se pravo prema njima.

Za Dona Mura tako nešto bilo je sasvim neočekivano. Stranac je mirno sjahao pred salunom, privezao konja za stub i koraknuo na stepenice trema. Što se bandita tiče, malo se povukao i telom zatvorio ulaz u salun, ni jednog trenutka ne ispuštajući oružje iz ruku. Međutim, čovek u crnom koraćao je prema njemu kao da ne postoji. Prevejani revolveraš prvi put je osetio nelagodnost i strah i – uzmakao.

Ništa ne govoreći, Dok se uputio prema šanku za kojim je stajao Ken Simson. Bio je potpuno miran i činilo se da uopšte nije zapazio ljubopitljiv Beretov pogled i sitne, zmijske oči Pitera Milsa. Stao je za šank, ali nasuprot ogledala u kome je mogao da vidi najveći deo prostorije. Dobro je osmotrio i Milsa i Bereta, ali i preplašene goste u najtamnijem uglu.

Naravno, imao je raskopčan kaput koji je jasno otkrivao drške od slonovače na skupocenim „linkoln” koltovima.

To bi trebalo da bude prava poslastica za Pitera Milsa!

– Da li ti služiš goste, dečko? – oslovi Džordžijanac zbunjenog Simsona.

Boja tog glasa bila je nekako čudna, preteća U neprijatnoj tišini koja je vladala u salunu delovala je još opasnije.

– Ja... – promrmljao je Simson dok mu je glas snažno podrhtavao. – Slu... služim, mister.

– Imaš li brendi?

Simson pomisli u sebi kako je najbolje da ga slaže i da se stranac udalji.

– Ja... imam... – ipak je rekao. Zatim je pogledao na veliki zidni sat što je učinio i Mils. Holidej uhvati oba pogleda preletevši očima preko glatke površine ogledala.

Isticali su poslednji minuti.

– Natoči mi – odvrati on mirno.

Mladić pogleda u Milsa. Ovaj se cerio, istovremeno mu dajući znak da može da posluži novog gosta.

– Ne oklevaj, mali – dobacio je podsmešljivo. – Tako fina i doterana gospoda ne dolaze ovamo svaki dan.

Ako je mislio da će ga Holidej udostojiti pogledom, bandit se prevario. To je za okorelog razbojnika i ubicu bila velika uvreda.

Lagano se podigao, a stolica pod njim je zaškripala. Uživajući u gazdinom besu, Beret se iscerio, dok je Don Mur na vratima zadovoljno protrljao ruke.

Što se samog Milsa tiče, on je uobičajavao da svoje žrtve dotakne po ramenu i okrene prema sebi, ako su pokazivali želju da se jogune. Dok Holidej je bio posebna vrsta koju nije podnosio: lepo odelo, otmeni maniri, negovane ruke i savršena čistoća koja mu je smetala više nego bilo šta drugo.

Kao da je prozreo njegovu nameru, Dok se naglo okrenuo tako da je banditova ruka ostala da visi u vazduhu.

– Baš sam hteo da vidim šta pije jedan tako fini džentlmen – dobaci Mils podsmešljivo.

– Pije ono što nije za glupake ili bezobraznike – odvrati Holidej bez trunke uzbuđenja.

U salunu je zavládala tišina, a svi prisutni su bili svesni da je to zatišje pred buru.

Melvil Beret je nehotice uvukao glavu u ramena i odstupio korak u stranu očekujući da će Mils svakog trena da potegne. Možda bi se to i desilo da se istog trena sa ulaza nije začuo glas Dona Mura.

– Neko dolazi.

To je bilo dovoljno da Mils odloži trenutak obračuna.

– Nadam se da ćeš biti tu dok obavim jedan posao napolju, dendi! – dobacio je oprezno uzmičući. – Pazi na njega, Berete – dobacio je debeljku. – Neka me obavezno sačeka.

– Hoće – odvratio je ovaj i spremno izvukao revolver.

– Mali! – doviknu Mils Simsonu. – Da li je to tvoj gazda?

– Jeste – odvrati momak, glave prislonjene na veliko prozorsko staklo.

Piter Mils hitro izađe na trem i stade pored Mura. Posmatrao je čoveka koji se približavao i odjednom mu se na licu pojavio izraz radosnog likovanja.

– Grom i pakao! – povikao je cereći se. – Šta sam ti rekao?

Don Mur se nije ni sećao da mu je gazda bilo šta rekao, ali to sada nije bilo važno.

– Kakav Vinters! – kreveljio se krivonogi bandit. – To je Džozef Vinslou, čovek koga tražim mesecima! Zar ovo nije neverovatna stvar, Done? Reci, zar nije?

Dugajlija buljavih očiju razvukao je lice u osmeh i klimnuo glavom.

Vlasnik saluna približavao se dugim odlučnim koracima. Bio je sam, ako se ne računa senka koja ga je verno pratila, stalno mu izmicala ispod nogu. Zastao je petnaestak metara od trema i pogledao u Milsa. Bio je nenaoružan.

– To te neće spasiti, Vinslou! – razdera se ovaj ljutito. – Bilo bi bolje da si poneo svoje alatke!

Vinslou priđe još dva tri koraka, a onda ponovo stade.

– Zakleo sam se da ih više neću dotaći – odvratio je promuklo.

– Sada si poštenjačina, ha? – iscerio se Piter. – A šta si bio pre osamnaest meseci u Baton Ružu? Lovac na glave?

– Tvoja glava je bila u pitanju – odvrati mu ovaj bez imalo straha.

– Aha...Samo... tamo si me spetljao na prepad i predao zakonu – povikao je besno. – Za to si dobio pet hiljada dolara, ali nisi stigao da ih potrošiš... Pobegao si ovamo misleći da ću istruniti u zatvoru? Nisam se tamo zadržao ni mesec... Niko Pitera Milsa ne može da zadrži između zidova, niko!

A onda je zastao, s mržnjom odmeravajući čoveka preko puta sebe.

– I niko nije brži od mene, upamti to! Niko!

– Onda pucaj! – pozvao ga je Vinters. Unutra je, stojeći za šankom, Ken Simson otvorenih usta buljio na ulicu.

Da nije bilo Bereta i njegovog otkočenog revolvera, on bi možda izleteo na polje da nekako pomogne svom gazdi.

Taj krakati i neobični mladić bio je strahovito vezan za Vintersa koji ga je primio na posao i ukazao mu poverenje onda kada su svi od njega okrenuli glavu. Gotovo svi su ga smatrali glupom i nespretnom osobom, vršnjaci su mu se podsmevali, a stariji zbijali sa njim neslane šale.

Mladić je odrastao u domu za siročad, a odatle je pobegao kao slepi putnik na jednom brodu. Izbacili su ga na obali, trideset milja zapadno od Gretne. Do River Ridža stigao je nekom starom zapregom koju je vukla mazga, vlasništvo starog čudaka, pustinjaka Biga Čerkiza.

Džo Vinters mu je učinio život lepšim i vedrijim.

Sada je sve to mogao da izgubi zbog ubica koji su banuli u grad i pozvali ga na dvoboj. Smrt je držala svoju ruku nad glavom čoveka kome je dugovao tako mnogo, a on nije mogao da mu pomogne. I što je najgore, osećao se krivim za ono što se sada dešava. Kao da ga je on uvukao u nevolju iz koje nema izlaza. Sada je bio sam, tamo na ulici, bez oružja, izložen Milsovom brbljanju i vređanju.

Kratko je uzdahnio i pogledao prema strancu ledenih tamnomodrih očiju. Taj neobični čovek sedeo je za stolom i ređao pasijans. Naravno, njega se nije ticalo šta se dešava, jer nije poznao nikoga u River Ridžu. Verovatno je svratio samo da predahne, pomisli

mladić i sigurno će otići za pola sata ili sat. Naravno, pridošlica nije mogao ni da nasluti kako se oseća momak za šankom.

Uostalom, šta bi mogao i da učini protiv tri profesionalca kojima je ubijanje zanat i uživanje.

– Ubiće ga... – procedi Simson plačnim glasom. Melvil Beret je čuo mladićev vapaj i zlobno se iscerio.

Napolju, Mils je povikao Muru da skine opasač i ovaj ga je bez reči poslušao. Vođa bandita klimnu glavom i zavitla ga prema Vintersu. Tupo udarivši o zemlju i dižući prašinu, opasač pade Džou pod noge podigavši oblak žućkaste prašine.

– Sada ne možeš reći da si bez oružja! – rugao mu se Mils. – Ti si Džozef Vinslou i ne možeš se predstavljati kao vlasnik saluna! Sada se dokaži!

– Ubiće ga... – ponovio je Ken Simson očajnički.

– Samo ti ostani miran, balavče! – do baci mu Beret podsmešljivo.

Za to vreme Dok je skupio karte u špil i stavio ih u džep. Zatim je izvadio svoju pozlaćenu tabakeru i zapalio jednu „virdžiniju”. Sve je to radio sporim, nezainteresovanim pokretima čoveka koga se ništa drugo ne tiče...

Mladi šanker Džoa Vintersa jasno je video kako se Milsova ruka pruža prema dršci revolvera. Nije mogao da podnese misao da će njegov gazda pasti bez mogućnosti da se brani. Ponesen tom mišlju, jurnuo je uporedo sa šankom kako bi ga na drugom kraju zaobišao i istrčao napolje.

– Ostani gde si! – prosiktao je Beret i okrenuo cev svog oružja prema momku.

To je Holideju bilo dovoljno.

Kada je Simson zastao, uplašen Beretovim uzvikom, Dok je zavitlao tabakeru u pravcu lupeža. Uzana oštra ivica pogodila je Bereta u lice neočekivanom žestinom.

Zbunjen iznenadnim bolnim pogotkom, Beret je primeo ruku licu. Već u sledećem trenutku Dok je bio pored njega. Sledio je udarac drškom „linkolna” u glavu koji ga je poslao u carstvo snova.

U salunu je vladala tišina. Dok je nepomično Beretovo telo ležalo je na podu, zabezeknuto lice Kena Simsona bleštalo se nad pločom bara.

Kada je stupio na trem, daske pod Holidejevim čizmama lagano su zaškripale.

Don Mur se okrenuo tek toliko da preko ramena baci letimičan pogled. Pošto je očekivao Bereta, iznenadio se kada je iza sebe spazio stranca u crnom. Nije stigao ni da se zapita šta se desilo, a sledio je udarac u potiljak koji je bio dovoljno jak i precizan da se odmah pridruži snovima Melvila Bereta.

Ipak, pad tela o drveni pod nije izmakao Piterovom uhu.

– Done? – pozvao je Mura u pola glasa. Niko mu nije odgovorio.

U prvi mah je pomislio da je bitanga kao što je Mur ušao u salon da nešto popije. Ipak, prepredenko kakav je bio Mils naslutio je nečije prisustvo iza sebe. Kao da je za vratom osećao nečiji dah.

– Done! – povikao je još jednom ne ispuštajući Vintersa iz vida.

I ovoga puta tišina je bila jedini odgovor.

– Berete! – proderao se sada, sa jasnim prizvukom panike u glasu.

Opet ništa.

Sada je već znao da se desilo nešto nepredviđeno, nešto mimo njegovih očekivanja. I odmah je pomislio na dendiya!

A tamo, preko puta, Džozef Vinslou imao je kraj svojih nogu opasač i nabijen revolver!

Bio je između dve vatre.

Čovek iza njegovih leđa nije pucao što je moglo da znači da je jedan od retkih džentlmena koji čekaju da se obračunaju licem u lice. Zbog toga je lagano udaljio ruku od boka i počeo da se izmiče u stranu, okrećući se prema salunu.

Džo Vinters je mogao mirno da se sagne i uzme opasač, ali to nije učinio. Stvar je bila vrlo jednostavna – držao je svoju reč i nije hteo da prekrši zadati zavet „više nikada revolver u ruke”.

Mils je sada sasvim jasno video siluetu čoveka u tamnom koji je mirno stajao na tremu. Kraj njega je ležao Don Mur kao vreća peska.

– Budale... – zaškripao je zubima, shvativši da se isto desilo i Beretu. Nije mu bilo jasno kako je taj napirlitani salunski gost uspeo da ih iznenadi i sklepa.

Onda je shvatio da je neznanac nenaoružan i odmahnuo rukom.

– Vidim da si vešt – dobacio je. – Ali ja svoje ljude ne računam u prave borce. Sa mnom ti neće biti tako lako...

Dok je stajao na tremu kao ukopan i bez reči.

– Misliš da si bolji? – nastavio je Mils nervozno. – Uobražavaš da si brži? To su mnogi činili, da, da... A znaš li šta je ostalo od njih, dendi? Samo zarez na mom revolveru!

Dok je napravio nekoliko koraka duž trema i zaustavio se pored stuba.

– Ostaćeš ili jašeš dalje? – prvi put je oslovio lupeža hladnim glasom.

Mils se glasno nasmejao.

– Daješ mi da biram, ha? Mislio sam da te ostavim za kasnije, ali.... sada mi je svejedno. Biće dobro da se Vinslou konačno odluči, jer će te videti na kolonima i u prašini...

– Naslušao sam te se... – odvrati kockar sa dosadom u glasu – i mogu da kažem da previše brbljaš.

Milsovo lice se zgrčilo, a zenice suzile. Više nije mogao da odlaže.

Ruka koja je toliko puta ranije munjevito letela prema oružju ni ovoga puta nije zatajila. Bilo je to đavolski brzo povlačenje...

Mils se cinično iscerio i pritisnuo obarač sa zluradim osmehom na licu. Međutim, osmeh mu se ugasio kod prvog pucnja...

U trenu se učinilo kao da mu je sopstveni revolver eksplodirao.

Očevici su kasnije pričali da je Dok Holidej sačekao da Mils prvi potegne i tek tada se prihvatio svog „linkolna”. Niklovana cev oružja legendarnog

strelca izbacila je olovni tovar prema nadmenom razbojniku pre nego što je uspeo da do kraja pritisne kažiprst desne šake. Odmah zatim, „bizli” je odleteo u prašinu, a Milsov zglob se zacrveneo od krvi.

Bio je razoružan!

Sada je nepomično stajao i buljio u krv, uopšte ne osećajući bol. Bio je ispunjen mržnjom i očajanjem... Ako je moglo da mu služi za utehu, njegovi ljudi nisu bili svedoci ovog događaja.

Ništa ne govoreći, oteturao je do konja. Nije čak ni obratio pažnju na svoje oružje, već je gledao da pobegne što pre. Uostalom, niko ga u tome nije ni sprečavao. Tako je, ne sačekavši svoje pajtaše, „veliki” Piter Mils mamuznuo konja i odgalopirao iz grada. Izgledao je neko koga su aveti prošlosti gonili cele noći i sada ga stigli u želji da ga dotuku...

Holidej se zamišljen vratio u salun. Barutni dim koji se još nije razišao lelujavao je za njim poput prokletstva. Da li će ikada moći da se udalji od svega ovoga?

Ulica se za tili čas ispunila ljudima i žagorom. Neko od njih se setio da pogledaju šta je sa šerifom. Razvalili su vrata i pronašli okrvavljenog Tomasa Sandersa koji je očajnički pokušavao da raskine veze na nogama.

Kada su ga odvezali i upoznali sa onim što se desilo, šerif je za trenutak ustuknuo. Veoma brzo je shvatio da Piter Mils nije rekao da je informaciju o Vintersu dobio od njega. Laknulo mu je, pa se prihvatio posla.

Naime, prvo je strpao u zatvor Bereta i Mura, a zatim se sa krakatim Simsonom uputio u salun da nađe Holideja. Uglavnom ćutljivi mladić sada je pričavao svoju verziju obračuna prema kojoj je čovek u crnom bio ravan božanstvu. Pucao je kao munja, bio brži čak i od same misli, a istovremeno hladan kao led na vrhovima visokih planina.

Šerif ga je ćutke slušao dok se Vinters samo smeškao. Ipak, svaki je na svoj način razmišljao kako da se zahvali strancu koji ih je oslobodio bede zvane Milsova banda. Žurili su tako prema salunu, a onda je Vinters iznenađeno zastao. Stala su i ostala dvojica u čudu posmatrajući Holideja koji se upravo smestio u sedlu.

Vlasnik saluna se našao kraj njega u nekoliko koraka.

– Kuda ćete? – upitao je uzbuđeno.

– Platio sam svoje piće – odvrati Holidej smešeći se.

– Čekajte! Ako je o plaćanju reč, onda mi vama treba da...

– Zaboravite! – prekide ga Dok odlučno. – Vaš momak mi je pomogao i bez njega bi sve propalo.

Simson, koji je u međuvremenu prišao, nije shvatio u čemu je bila ta njegova pomoć, ali nije želeo bilo šta da prozbori i pokvari taj divan utisak nekim glupim pitanjem. Zato se samo isprsio i pocrveneo.

Tomas Sanders je zaboravio sve izraze zahvalnosti koji su mu usput padali na pamet... Nije mogao da se sabere i bude odlučan i strog kakav je inače bio. Pred hladnim sivo plavim očima

tajanstvenog neznanca mozak kao da mu je prestao da funkcionise. Kakvo je to lice imao neobični stranac? Od kamena ili od leda?

Ipak se nakašljao i obratio mu se.

– Mister – počeo je lagano – ovde smo vam svi veoma zahvalni i ...

Videvši Holidejev izraz lica, Vinters ga prekide.

– Hteli smo da kažemo da bi nam bila čast da sa vama popijemo brendi, mister.

Dok rukom dotače obod šešira.

– Neki drugi put – dobacio je učtivo, zategao uzde i nastavio da jaše ka izlazu iz grada.

– Ne volite društvo? – dodade vlasnik saluna i to više kao konstataciju nego kao pitanje.

– Usamljenost je nešto što me stalno prati – odvratio je Džordžijanac i povukao uzde. Njegov Mig je frknuo, lagano obišao šerifa i Vintersa i nastavio niz ulicu, tačno u susret nebu užarenom od sunca.

Ne okrećući se, on je nastavio svojim putem dok su ga tri para očiju ispratila sa divljenjem.

* * *

Te večeri u salunu „Orlova glava” u Gretni, na obali Misisipija, bilo je veoma burno. Došlo je do pucnjave koja je sve iznenadila. Kada se iznad kockarskog stola razišao dim, čovek čije lice je bilo puno ožiljaka zabezeknuto je zurio u sopstvenu šaku.

Bila je prazna, mada je trenutak pre čvrsto stezala tekšaški „kolt” spreman da poseje smrt!

A Džef Hanter je bio siguran da ga ima! Mislio je da ga od slatkog osećanja pobeđe deli samo deseti deo sekunde. Izvukao je kolt, ali se nije začuo pucanj. „Linkoln” je munjevito iskočio i raspršio sve nade Džefa Hantera da na ovaj način izgadi svoj nesporazum sa lošom srećom u kartama.

Iako su njegovi momci bili raspoređeni okolo, ostali su prikovani na svojim mestima. Jasno su videli da Hanter ima oružje u ruci, a odmah zatim shvatili da nije stigao ni da ga upotrebi.

Džef Hanter je čežnjivo odmerio svoj „kolt” odbačen u ugao. Bio je besan, ponižen i nemoćan.

– Još uvek tvrdim da si bedna varalica! – dobacio je Džordžijancu.

– Primiću to k znanju kada budeš podigao svoje oružje – odvrati ovaj hladno.

Iako je kipteo od besa, Hanter to nije učinio. Ožiljci na njegovom licu stalno su menjali boju: prvo su bili beli, onda crveni, pa modri.

U salunu je zavladao tajac.

Džef Hanter je još uvek stajao u istom položaju: malo pognut, uzdignute ruke, telom oslonjen o ivicu stola.

Njegovi momci su iščekivali gazdin mig. Ali, on je nekako odugovlačio s tim.

– Prokleta, bedna varalica ... – ponavljao je, svestan da ga kockar neće ustreliti nenaoružanog.

– Poznavao sam jednog maloumnog čoveka – uzvratio je Dok – koji je po-

navljao samo nekoliko reči. Ništa drugo nije znao, samo ono čemu su ga drugi učili. Kao vi.

Hanterovo lice se zgrčilo od mržnje.

Činilo se da u salunu niko ne diše.

Bilo je veče. U velikoj reci ogledala su se svetla kuća koja su ličila na žmirkajuće potopljene zvezde. Salun „Orlova glava” nalazio se blizu istočnog dela lučkog doka. Bila je to prava jazbina u koju su svraćali mornari, usputni prolaznici i svi koji su imali neke veze sa rekom.

Džef Hanter je ušao u salun iz radoznalosti, da bi zatim ostao, prikovan čudnom željom da se nametne čoveku u crnom koji je sedeo za stolom i ređao karte sa dosadom na licu.

Pošto Holidej nije odbio nikoga ko je želeo da okuša sa njim sreću u pokeru, ni nadmeni došljak nije bio izuzetak. Odmah je pristao bez obzira na njegove ljude koje je zapazio i koji su se razmestili tako da na oku imaju kako igrače tako i ostale goste.

Džef Hanter je nosio veliki žućkasti kaput sa debelom postavom smeđe boje. Čim su ušli, uneli su sa sobom dah prohladne večeri i svežinu tako karakterističnu za blizinu reke. Videlo se da ne pripadaju ovdašnjim ljudima: mogli su biti stočari ili specijalno obučeni goniči za daleka putovanja sa zapada na istok.

Hanter je imao oko pedeset godina. Bio je snažne građe i uspravnog držanja. Nosio je šešir širokog oboda, čizme visokih sara koje je prekrivala prašina i „kolt” oko pasa, ispod raskopčanog kaputa.

Njegovo široko lice bilo je izbrazdano sitnim ožiljcima. Mlada koža koja je izrasla ispod smetala mu je pri govoru, pa je posle svega nekoliko izgovorenih reči grčio lice na čudan, veoma neprijatan način. Na tom spletu ožiljaka nije mogla da izraste ni prava brada, ali to Hanteru nije ni najmanje smetalo. Naprotiv, uopšte nije patio zbog svog izgleda niti je to na bilo koji način pokazivao.

Ovaj iskusni čovek i bogati rančer ponašao se na isti način i u vezi svog drugog nedostatka. Leva ruka mu je bila opuštena niz telo i činilo se da se njome uopšte ne služi. Sve poslove je obavljao desnom i u tome je bio prilično vešt.

Uprkos ožiljcima, njegovo lice bilo je odnekud poznato čoveku iz Džordžije. Taj je sigurno imao burnu prošlost, zaključio je i još jednom ga odmerio.

Kada je seo preko puta, bacio je na sto podebeo svežanj novca nadajući se da će na taj način zadiviti čoveka u crnom odelu. Međutim, ovaj je ravnodušnim pogledom okrznuo, ne komentarišući Hanterov uvod.

– Hoću veliku igru, mister! – dobacio je i upiljio se u Doka. – Možete li tako nešto izdržati?

Kockarevo lice bilo je potpuno ravnodušno ili se to Hanteru samo učinilo pri oskudnoj svetlosti dve svetiljke koje su mutno obasjavale sva okolna lica.

– Ja drugačije i ne igram – odvrati Dok kratko.

– U redu, ja ću podeliti – odvratio je muklo.

Čovek sa ožiljcima dosta spretno je podelio karte i prvu partiju odigrao tako što je pokazao priličnu velikodušnost u pogledu uloga. Izgledalo je da mu uopšte nije stalo do novca, već više do utiska koji će ostaviti stavljajući tako visoke iznose.

Malo pomalo, razgovori su umukli i gotovo svi su pomno pratili igru.

Hanteru je to odgovaralo, jer je želeo što više svedoka za svoj sledeći potez.

– Ove karte nisu dobre! – glasno je dobacio nešto kasnije, namerno želeći da ga svi čuju.

– U pravu ste – složi se Dok mirno.

– Kako?!

– Nijedna karta nije dobra za lošeg igrača.

Hanter se lecnu.

– Nisam mislio na te, već na karte koje vi prepoznajete, mister!

Ali ni to nije uzбудilo Doka.

– Zašto ne nosite svoje? – upitao je ne podižući ton.

– Ja se ne bavim prljavim poslovima! – odbrusio je Hanter besno.

– Ipak ste se isprljali kada ste seli odmah preko puta – narugao mu se Džordžijanac. – Ni ja ne jurim krave pa zato i ne dolazim....

Hanter se uspravi.

– Hoćeš da kažeš da smrdim na krave? – upitao je preteći.

– Ništa nisam rekao u vezi toga. Sami ste to zaključili.

– Vi ste obična prokleta varalica! – uzviknu Hanter ljutito i lupi šakom o sto.

Holidej jedva primetno uzdahnu. Bila je to providna, unapred znana igra u

kojoj se nalazio već toliko puta. Ljudi koji su gubili, obično su pokušavali da povrate svoj novac uvredama i „koltovima”.

A ovaj ovde? Sličan desetinama drugih: ohol, snažan, u pratnji trojice ljudi koji će skočiti na svaki njegov mig. Uostalom, shvatio je da sve to ni nema neke veze sa kartama i izgubljenim novcem. Džef Hanter je hteo da izravna neke davne račune, pa nije birao sredstva da to obavi što brže. Možda se zbog toga Doku i učinilo da je to lice već negde sreo. Možda u drugačijem svetlu i sa normalnom kožom lica, ali oči... Znao je da su mu te oči poznate iako nije mogao da se se seti ni mesta ni vremena.

– Dakle? – „bocnuo” ga je Dok. – Delite li ili ne?

– Ne! – uzviknuo je podigavši glavu. – Ja sam prevaren! Trebalo je da znam za kakav sto sedam da igram....

Ljudi su ćutali i u čudu ga posmatrali.

– Ovaj ovde – nastavio je čovek sa ožiljcima još glasnije. – To je čuvena kockarska varalica i revolveraš, Dok Holidej! On nikada nije izgubio, jer je pucao brže i varao bolje od svih! Sada sam ga prepoznao po „koltu” koji nosi, narode.

Uvreda je bila teška i direktna, ali Holidej je i dalje bio miran.

To je Hanteru dalo krila i on nepromišljeno nastavi dalje.

– Samo, nikoga on više neće varati! – dobacio je hrapavim glasom i ustao dok mu je ruka krenula prema „koltu”.

Tada se desilo nešto što se graničilo sa mađioničarskim trikom. Iako su se tog trenutka Holidejeve ruke mirno počivale na stolu, delić sekunde kasnije zaglušujuć pucanj potresao je prostoriju.

Bilo je to nešto čudesno... kao čarolija.

I čarolija je učinila svoje! Džef Hanter je ostao razoružan, zabezeknut i ošramoćen, iako mu je oružje već bilo u ruci. Prokleti kockar je potegao brže nego misao! Njegovi momci bili su začarani tim prizorom i nisu se pomerili s mesta.

Ni gosti se nisu micali, zabezeknuti onim što su videli i zvukom imena čiji odjek im je još zvonio u ušima. Osim toga, ljudi iz Hanterove pratnje izgledali su dosta opasno, pa niko nije želeo da ih iskušava.

Hanter je ljutito ponovio uvredu, ali je Holidej bio hladan kao stena. Čutke je čekao da uzme svoje oružje sa poda kako bi nastavili tamo gde su stali.

Međutim, čovek sa ožiljcima je znao da bi revolveraški obračun sa Dokom za njega značio smrtnu presudu. Zato je podigao pogled i dao odgovarajući znak momcima. Bio je ubeđen da ga niko nije primetio i da za njega dolazi spas.

Ali, ispostavilo se da se i tu prevario.

Što se Doka tiče, mirno je sedeo ležerno zavaljen u stolici, opuštenog držanja i poluspuštenih očnih kapaka. Izgledao je tako da su se Hanterovi ljudi sasvim prevarili u računu. Naime, njima se činilo da će za tren oka izrešetati čoveka u crnom, dok je sam Hanter pomislio da je najbolje da tog uobraženka prvo malo prodrma.

I taman kada je hteo da pruži ruke i nekako dohvati kicoša, Holidejeva noga se munjevito oduprla o drvenu prečku i snažno gurnula sto na Hantera.

Ivica je udarila čoveka u zglobov desne šake. Urlajući od bola, lagano se zateurao unazad, a onda s treskom pao na pod blizu šanka.

Odmah zatim, trojica njegovih ljudi izvukli su „koltove” i povukli obarače. Već u sledećem trenu paljba je ispunila salun neobičnog imena na obali reke Misisipi.

Kao po komandi, gosti su se bacili na pod ili potražili zaklone iza prevrnutih stolica. Kiša kuršuma zasula je mesto gde je do malopre sedeo Džordžijanac. Iverje je letelo na sve strane, ali Dok nije bio pogođen. U stvari, on se blagovremeno bacio u desnu stranu, dva puta prevrnuo, a onda je, ležeći na stomaku, zapucao prema revolverašima Džefa Hantera.

Bila je to smrtonosna muzika, paljba kakvu „Orlova glava” još nije videla.

Prvi je pokleknuo revolveraš koji se nalazio ispod stepeništa. Bio je pogođen u rame i odmah osetio kako mu cela strana trne i malaksava, a noge ga izdaju.

Drugi se nalazio nedaleko od stražnjeg izlaza, odnosno, iza samog stuba sa svetiljkom. Metak iz Dokovog „linkolna” okrenuo ga je u krug i svom silinom bacio na obližnji sto uz psovke i zveket čaša...

Onaj koji se nalazio iza šanka bio je najžilaviji. Pucao je prema mestu na

kome se nalazio Dok, ali on je uspravan stajao iza stuba i pucao.

Onda je jedno zalutalo zrno pogodilo lampu i polovina saluna potonula je u senku. Uprkos tome, Holidej nije odustajao. Ispalio je nekoliko hitaca prema redu flaša na zidnoj polici i srča i staklo počeli su da padaju revolverašu na glavu. Divlje psujući, on je izleteo iz šanka i nastavio da puca u stranu.

Dok je pucao samo jednom. Momak je jauknuo, uhvatio se za natkolenicu i bučno se stropoštao na pod.

Onda je svuda zavládala tišina...

Džef Hanter nije verovao svojim očima: tri njegova najbolja čoveka raspoređena na tri mesta bila su savladana!

Čovek u crnom je ćutke otresao prašinu sa odela. Revolver mu je bio prazan, a iskusni Hanter je to shvatio u deliću sekunde.

Zato je zaurao što je jače mogao:

– Na njega, ljudi! Hajde, šta čekate? Hiljadu dolara onome ko ga uhvati živog!

* * *

Bila je to najčudnija i najvelikodušnija ponuda koja se ikada začula u salunu „Orlova glava”.

Sve se promenilo u trenutku: mornari, skitnice, desperadosi i lučki šljam – začas su se našli na nogama i obrazovali krug oko kockara.

On je još uvek čvrsto držao svoj „linkoln” čija je niklovana cev blesnula pod oskudnom svetlošću.

– Prazan je! Ne bojte se! – vikao je Hanter kao mahnit. – Zgrabite ga!

Dok, koji je u revolveru uvek ostavljao bar po jedan metak, sada je napravio grešku. Potrošio je sve metke!

Nije ništa rekao, ali se lagano povlačio prema šanku, sve dok ga nije opipao leđima. Pogledao je oko sebe i video gruba zlorada lica koja nisu obećavala ništa dobro. Ljudi su mislili samo na novac, tu čarobnu reč koja im je u ušima odjekivala kao pucanj puške. Po hiljadu dolara onima koji ga šćepaju! To je moglo da bude lako zarađeno bogatstvo...

Približavali su se lagano, korak po korak. U nekim rukama blesnula su sečiva noža i Holidej zaključio da je situacija ozbiljnija nego ikada.

Uprkos tome, sačekao ih je potpuno mirno. Njegov hladan i preteći pogled nije mogao da ostavi utisak na rulju zaraženu ponudom gomile dolara.

Bio je polumrak, svuda se osećao miris viskija, a lampa se klatila sve sporije bacajući sablasne senke sa jednog zida na drugi. Posle nekoliko trenutaka potpuno se umirila i – to kao da je bio znak za opšti napad.

Bacili su se prema njemu žestoko se gurajući pošto je svako želeo da bude baš onaj koji će ga prvi zgrabiti i tako zaraditi hiljadu dolara.

Drška „linkolna” ukrašena slonovačom spustila se na najbliže glave poput kovačkog čekića. Tih nekoliko udara u rulju nije se ni osetilo. Snažne ruke šćepale su Doka za vrat, mišice, struk i bacile ga na kolena. Onda su ga ponovo uspravili i poneli prema Džefu Hanteru koji se zadovoljno cerio.

Njegovi momci su stenjući pokupili svoje oružje i stali iza gazde naslućujući lepu predstavu. A on to nije želeo da im uskrati.

Sa trijumfalnim izrazom na licu trojica najsnažnijih doveli su Džordžijanca pred Hantera.

– Zaslužili ste novac, momci – kazao je, ne skidajući pogled sa Dokovog bledog, ali čudesno mirnog lica. – Isplati ih, Riči! – obratio se jednom od svojih ljudi.

Čovek se kolebajući mašio za pojas.

– Koliko? – upitao je muklo. Ruka u ramenu mu je krvarila i sve više ga bolela.

– Tri hiljade! – dobaci Hanter glasno.

– Zar toliko?

– Zaveži! – obrecnu se ovaj. – To vredi toliko, pa i mnogo više...

Još uvek su držali Holideja između sebe.

Džef Hanter mu se sasvim približio, podigao ruku i dva puta ga udario po licu! Šamari su odjeknuli u salunu kao pucnji biča. Osim Hantera, zaslepljenog mržnjom, svi su videli ubistveni sjaj u kockarevim očima. Oko usana mu je zaigrao kratak grč, ali nije izustio ni reč.

Hanter je piljio u njega i cerio mu se u lice. Prvo je to činio nekako trijumfalno, a onda je, pod hladnim Dokovim pogledom, i njegov smešak počeo da se ledi. Odjednom mu se učinilo da ga taj pogled peče u grudima, pa je počeo teško da diše.

Nakašljao se i povukao se korak nazad.

– Ništa ne kažeš? – dobacio je najzad, uspevši ponovo da se nasmeši, jer se nalazio okružen koltovima svojih mo-

maka. – Onemeo si? Ranio si ove ljude, ali ostaviću te da sa njima poravnaš račune. Tek na kraju ću se lično obračunati s tobom!

Dok mirno prekrsti ruke na grudima.

– Naći ću te – rekao je hladnim, metalnim glasom.

– Biću u Keneru, ako budeš stigao živ. Holidejevo lice bilo je bezizražajna maska.

– Stići ću... i ubiću te.

Na Hanterovom licu ukazala se senka straha. Odjednom je poverovao u to. Naime, to su govorile kockareve ledeno plave oči pune nečega pretećeg, boja njegovog glasa koja je imala dah smrti, gorko iskustvo iz prošlosti koje mu se celo veče motalo po glavi i izazivalo bes koji ga je zapljuskivao u talasima.

Sada se odjednom otreznio i uvideo koliko je pogrešio kada je udario Holideja.

Tu više nije bilo praštanja!

Ako je mislio da izbegne taj smrtonosni sastanak, onda je sve trebalo završiti večeras, u salunu. Holidej odavde ne sme izaći živ!

I tako, umesto da se strah ocrtava na kockarevom licu, on se uselio u Hanterovo srce. Njegovi ljudi su primetili promenu u držanju, ali nisu mogli da je protumače.

– Da ga povedemo, gazda? – predložio je jedan od momaka. – Koleno mi krvari...

On ih je pogledao. Malaksavali su i bilo mu je jasno da ne bi izdržali dugo

jahanje sa tako opasnim zarobljenikom. Sve je trebalo završiti u salunu.

Hanter dograbi „kolt” od prvog momka i otkači ga.

Pomislio je da ga ubije, ali za to je bilo previše svedoka. Pucati u nenaoružanog čoveka bilo je pravo ubistvo. Uz to, iz kockarevih očiju izbijala je otvorena poruka.

– Preznojavaš se? – začuo se Dokov ledeni glas. – Imaćeš o čemu da razmišljaš ovih dana... Čekajući me, naravno!

– Nećeš doći živ – odgovorio mu je Hunter i podigao cev.

Ali, Dok je mirno otpratio taj pokret.

Onda je odjeknuo pucanj i Džef Hunter se trgao.

Na ulaznim vratima pojavio se visok čovek u platnenoj košulji sive boje i prsluku od goveđe kože. Na desnoj strani grudi blistala mu je šerifska zvezda, a u ruci mu se pušila cev revolvera.

– Dole oružje! Svi! – zagrmeo je sa ulaza.

Hanter shvati da je propustio šanse da izbriše neizvesnost. Sada je znao da mu predstoji čekanje u Keneru.

– Šta se ovde dešava? – upitao je čuvar zakona i kročio prema gomili.

Mornari koji su stajali pored Holideja brzo su se odmakli. Novac koji su „zaradili” bio im je u džepovima i sada su razvoj događaja mogli da posmatraju sa strane.

Dolazak šerifa Gretne doneo je mir u salun. Odjednom su svi ponovo bili za stolovima i tiho žagorili, posmatrajući uglavnom čaše pred sobom.

Samo njih petorica stajali su i ćutke se posmatrali. Sa jedne strane Dok Holidej, a sa druge, Hunter sa svojim revolverašima.

U prostoriji je vladala tišina u kojoj se čuo svaki uzdah.

Vlasnik saluna izronio je iz kuhinje i počeo da briše šank. Stolice su bile podignute sa poda, stolovi uspravljeni i uopšte, bio je uspostavljen kakav-takav red. Samo je staklo na podu svedočilo o skorašnjem obračunu.

Čuvaru zakona Deniju Džeksonu odmah je palo u oči nekoliko činjenica – ugašena svetiljka, parčad boca i čaša na podu, zidovi izbušeni mecima kao i prazna futrola kockarevog opasača.

Zatim se lagano okrenuo i odmerio Hantera i njegove ljude.

– Da vas nije mnogo na jednoga? – upitao je ironično.

Sačekala ga je tišina. Niko se nije usudio bilo šta da kaže čekajući dalji razvoj događaja.

– Leksi! – dreknuo je šerif, ne okrećući glavu.

Jedan suvonjav čovečuljak sa izdignutim levim ramenom išunjao se iz polusenke. Sve dotle niko ga nije primećivao... Tek sada su mnogi shvatili da je tu, pored svih, sedeo i sve posmatrao maleni Mik Leksington, najveći potkazivač sa ove strane Misisipija!

Neko je glasno pljunuo dok je Leksi lagano prolazio pored stolova. Imao je duge koščate ruke i kratke noge, a nosio je pantalone sa tregerima i kari ranu košulju bez okovratnika. Na nogama je imao stare indijanske čizme

sa izbušenim sarama, a na glavi neku staru indijansku traku kojom je vezao dugu kosu da mu ne pada na lice.

– Tu si bio, Leksi? – upita ga Džekson kratko.

– Neprestano, šerife – odvratio je upitani unjkavim glasom.

– Onda pričaj... ali po redu – dobaci šerif saginjući se i strogo odmeravajući malenog Leksingtona koga su svi zvali Leksi.

– Ovako je bilo, šerife...

– Skrati – prekide ga snažni i simpatični Džekson, ispod oka posmatrajući Hanterove momke i njihova krvava odela.

– Dobro....de... Dakle, gospoda su se kockala. Ovaj ovde – dodao je i pokazao rukom na Hantera – i ovaj ovde, Dok Holidej.

Džekson se trže.

– Rekao si Holidej? – promrmljao je tiho.

– Da, da.... Uostalom, tako ga je nazvao ovaj drugi. Kockali su se i mislim da je Holidej dobijao. Zatim ga je ovaj ovde nazvao varalicom i potegao „kolt”.

– Ovaj...? – prekide ga Džekson nervozno pokazujući na Hantera.

– Da, da. Ali, tako nešto je trebalo videti, šerife! Kako je samo Holidej izvuкао svoju pucaljku i ...

– Rekoh ti da skratiš! – proderao se Džekson.

Leksington klimnu glavom i odmeri Hantera.

– Ovaj ovde je odmah razoružan. Izmenjali su nekoliko rečenica, a onda su njegovi momci počeli da pucaju na

Holideja. Međutim, i oni su bili prespori. Holidej ih je onemogućio i prošao bez ogrebotine. A vidite kakvi su...

– Dalje! – zagrmeo je Džekson kome se nije sviđalo šta Leksington toliko veliča Holideja.

U salunu je vladala savršena tišina u kojoj je odzvanjao samo Leksijev glas.

– Zatim je ovaj razoružani povikao da daje nagradu od hiljadu dolara svakome ko se dočepa Holideja koji je u međuvremenu ostao bez metaka. Zatim su svi jurnuli na njega i ... bogami, savladali ga. Vorli, Dajmond i Sorenson. Dovukli su ga do ovoga ovde i on im je dao novac.

– Zar? – kratko je dobacio šerif.

– I tako.... – nastavi Leksington – dok su ga ostali držali, ovaj glavni je ošamario Holideja. Svi su to videli, šerife. Bogami, tako nešto nije trebao da učini, jer...

– Umukni! – prodera se čovek sa zvezdom. – Nisam tražio tvoje mišljenje! Da li je to sve?

– Uglavnom. I garantujem da je sve istina!

Džekson klimnu glavom, a čovečuljak se povuče na svoje mesto i u jednom trenutku se učini kao da nikada nije ni bio u salunu. Jednostavno je iščezao u polutami.

A za sve to vreme, Dok je nepomično stajao sa rukama prekrštenim na grudima ne skidajući pogled sa Džefa Hantera.

Izgledalo je da ne vidi i ne čuje ništa oko sebe.

Hanter je uzdisao i nervozno kršio prste, ali iz svoje kože nije mogao.

– Neka istupe Vorli, Sorenson i Dajmond! – povikao je šerif glasno. Stajao je malo raširenih nogu držeći ruku u neposrednoj blizini opasača, siguran u svoje zakonsko pravo.

Trojica mornara su ćutke ustali i prišli na nekoliko koraka.

– Da li je istina ovo što je Leksi ispričao? – upita ih Džekson.

Snažni i mišićavi Sorenson koji je bio poznat po tome što je učestvovao u svakoj tuči, prezrivo pljunu.

– Sve je tačno do onih para – kazao je dižući pogled. – Ovaj grozni potkazi-vač nas mrzi i zato laže!

Rekavši to, lagano se okrenuo i ljutitim pogledom odmerio prisutne u sali. Naravno, taj pogled je značio da će svako ko se usudi da protivreči kasnije platiti.

– Znači, lagao je ono o nagradi? – primetio je Džekson.

– Baš tako – odvratio je Sorenson cereći se.

– Ja kažem da nije! – reče šerif. – Dakle, ovamo novac!

– Ne znam o čemu pričate, šerife! – bunio se snagator. – Verujete ovoj hulji, a ne nama, poštenim mornarima i ...

– Zaveži! – prekide ga Džekson. – Uhapšen si, jer si vređao predstavnika zakona!

Sorenson je otvorio usta i glupavo se izbuljio.

– Hiljadu mi rečnih riba... – procedio je – o kakvom vređanju pričate? Pa ja sam govorio o Leksiju, a ne o vama.

– I ja sam mislio na njega – odvrati Džekson grickajući usnu. – Leksi!

Vukući noge, Leksi se pojavio iz polutame.

– Vreme je da se zna – dobacio je čuvar zakona. – Pokaži!

Mik Leksington, čovečuljak koga su zbog potkazivanja prezirali u Gretni, izvadio je iz džepa metalnu zvezdu i podigao je visoko da je svi vide.

– Šta to znači? – promrmljao je Sorenson.

– To znači da je Leksi pomoćnik šerifa – odvrati Džekson kratko. – Naime, novao sam ga odavno, ali bez značke kako bi se uspešnije uvlačio u jazbine i skupljao najrazličitije korisne informacije.

– Lep pomoćnik! – prezrivo primeti drugi mornar, Set Vorli.

– I ti si uhapšen! – obavesti ga šerif mirno.

Treći mornar, Džeri Dajmond izgleda da nije imao primedbi na izbor pomoćnika šerifa u Gretni. Iako teška srca, prvi je izvadio novac koji je dobio kao nagradu i pružio je šerifu. Bio mu je to najlakše zarađeni novac u životu.

Sada ni Sorenson ni Vorli nisu imali kud pa su i oni izvukli svežnjeve napolje.

Džekson je odmerio gomilu novca i zavrteo glavom:

– Ovoliko para... da se uhvati čovek... – promrmljao je. – Ne pitam ko ste i odakle ste – kazao je pružajući novac namrštenom Džefu Hanteru. – A sada povedite svoje ljude iz grada i nestanite! Dajem vam petnaest minuta vreme-

na plus onoliko koliko je potrebno da ih doktor pregleda. Jasno?

Hanter nije odgovorio ništa. Samo je zgrabio novac i strpao ga u džep. Nije imao smelosti da se susretne sa Holidejevim pogledom, ali ga je neprestano osećao na sebi.

– Ova priča ima i drugu stranu – primetio je najzad.

– Ne tiče me se – odmahnu šerif glavom. – O tome raspravite na nekom drugom mestu, a ne ovde.

– Ranio je moje ljude...

– Mogao je da ih pobije, ali nije...

– Stavljate se na stranu kockara i varalice – počeo je da se raspravlja Hanter.

– Ja sam na svojoj strani, mister, a to je strana zakona! – odbrusi Džekson ljutito. – Dakle, imate još trinaest minuta, a posle toga vas stavljam iza rešetaka. I dajem vam do znanja da je sudija moj veliki prijatelj...

Džef Hanter je besno natukao šešir i još jednom pogledao Holideja.

Bolje da nije! Ono što mu je video u očima nateralo ga je da se strese: bila je to jasna i nedvosmislena poruka smrti!

Njegovi momci su se podigli teškom mukom. Nisu bili nimalo raspoloženi, jer su znali šta ih čeka – dug put u sedlima i paklena mrzovolja njihovog gazde. Ipak, ustali su i izašli bez ijedne reči.

Njihovim odlaskom napeta atmosfera je nestala kao rukom odnesena. Vlasnik Pol Grin doneo je drugu svetiljku i neprijatne polusenke su za tren iščezle.

Šerif se sagnuo i podigao teški „lincoln” sa poda.

Dok je još uvek zurio u vrata kroz koja su prošli Hanter i njegovi ljudi. Razlivene kapi krvi ispred njegovih nogu već je natapala prijava salunska prašina.

– Ovo je vaše? – upita čuvar zakona pružajući mu revolver.

On ćutke uze oružje, napuni doboš i obrnu ga kažiprstom nekoliko puta. Zatim ga je letimično pregledao i lagano stavio u futrolu. Osim toga, mišići na licu su mu se opustili i lice ponovo dobilo onaj miran, ledeni izraz.

Džekson je zaustio nešto da kaže, ali je, ni sam ne znajući zašto, odustao u poslednjem trenutku.

Pogledi su im se ukrstili.

Holidej nije bio čovek kome je mogao nešto da naredi ili se jednostavno izdere i udalji ga iz prostorije. S druge strane, morao je da bude strog, jer je predstavljao zakon, bez obzira na reputaciju slavnog čoveka preko puta sebe.

Međutim, Džordžijanac mu je bez problema pročitao misli.

– Ujutru? – dobacio je kratko.

Iznenaden, Džekson klimnu glavom u znak pristajanja. Tu reči nisu bile potrebne, zaključio je čuvar zakona i lagano se okrenuo ka izlazu.

I Holidej mu je u istom trenutku okrenuo leđa i obratio se čoveku za šankom.

– Brendi – kazao je kratko.

Bio je brzo uslužen, osećajući da su u njega uprti svi pogledi. Znao je da lju-

di i nesvesno jedva čekaju da se udalji kako bi se sve opet vratilo u normalu.

Međutim, on se nije žurio. Lagano je ispio svoje piće, pažljivo namestio opasač, a onda preko „kolta” prebacio peš svog dugog kaputa.

Tek tada je, praćen pogledima, polako napustio salun „Orlova glava”.

Trojica mornara, Dajmond, Vorli i Sorenson bili su kivni na šerifa što ih je naterao da mu predaju novac. Zato su odlučili da nadoknade gubitak i napadnu Holideja za koga su zaključili da ima mnogo više para nego Hanter. Ma koliko bio vrstan strelac, ni čuveni Dok neće moći da odoli napadu iz mraka, ukoliko ne potraži novo prenoćište pre nego što se upute za njim.

* * *

Džef Hanter i njegovi momci brzo su izbili na obalu Misisipija, zapadno od grada.

Veliki žuti mesec napustio je površinu vode na drugoj strani i zagospodario vedrim zvezdanim nebom. Njegov čudesni odsjaj činio je reku veličanstvenijom i tajanstvenijom nego u bilo koje drugo doba dana ili noći.

Od izlaska iz saluna pa sve dovde, Hanter nije prozborio ni reč. Njegovi ljudi su stenjali, stiskali zube i trudili se da savladaju bol vezujući rane maramama i drugim stvarima koje su im bile pri ruci. Što se tiče jahača sa ranjenom nogom, on je već zapadao u nesvesticu.

Trebalo je da uskoro stignu na obalu gde se reka Misisipi sužavala i imala dosta miran tok. Tu, na malom daščanom doku, sačekali bi ogromnu skelu kojom su tog popodneva, u tri navrata prebacili krdo goveda za jedan ranč na drugoj obali Misisipija.

Bio je to najkraći, ali i najopasniji put. Džef Hanter je rizikovao, ali i uspeo. Sada je trebalo sačekati nadzornika Berta Kajtela i preostali deo momaka. Nosili su sa sobom novac od prodaje i to je trebalo proslaviti.

Međutim, od zabave nije bilo ništa.

Džef Hanter je zaustavio konja i lagano odmerio svoje ljude. Izgledali su prilično jadno. Drejk Vejn je imao najviše izgleda da se vrati čitav: bio je ranjen u mišicu i držao se veoma dobro.

– Drejk – dobacio mu je Hanter suvo – vrati se u grad po doktora! Dovedi ga kako znaš, momče!

Momak klimnu glavom zatežući uzde.

– Sačekaćete Kajtela ovde – dobacio je Hanter – a onda ćete odjahati u Kener.

– Bez vas? – upitao je Veldon Rič.

– Mene ne čekajte... doći ću kasnije.

Šum reke u obalskom granju umešao se u tišinu između pitanja i odgovora. Hanter je bio zagonetan, a ljudima se nije sviđalo da ostanu sami na obali.

– A kuda ćete vi? – upitao je Rič.

– U Nju Orleans – odvratio je Hanter, okrenuvši se prema gradu. – Ići ću parobrodom „Luizijana”. Tako ću stići brže nego kočijom ili na konju. Neka me Kajtel potraži u Kamboku, čim dođe.

– Do vruga, nećete valjda sami tamo?

– Zašto da ne? – prasnu Hanter. – Vi samo gledajte svoja posla i slušajte moja naređenja! To je sve, razumete? I kažite Kajtelu da ga čekam!

Rič klimnu glavom, a Drejk Vejn oboje konja i potera ga pravcem kojim su došli.

Džef Hanter je još neko vreme stajao zamišljen, a zatim je i on krenuo tim putem. Dvojica njegovih ljudi su ostali na obali, gledajući za njim. Izgledao im je nervozan, zaplašen, zamišljen i nekako ostareo...

Nisu morali mnogo da razmišljaju zbog čega.

Onaj ko se usudio da ošamari Doka Holideja, nije mogao da računa na praštanje i spokoj. U prilog tome jasno su govorile kockareve oči u salunu, dok je netremice fiksirao Hanterovo lice sa ožiljcima.

Tih trenutaka Veldon Rič je osećao da mu je kolt otežao i žarko je želeo da ga odloži. Kako se osećao Hanter, mogao je samo da pretpostavi.

Jedino mu nije bilo jasno zašto se uputio u Nju Orleans.

* * *

Udišući svež noćni vazduh, Dok je lagano koračao ulicom duž same obale reke. Veliki prostrani dok ispunjavale su gomile sanduka pokrivenih ceradama kao i džakovi na kojima su spavali vlasnici čekajući zoru kada će parobrodi krenuti na sever.

Brod „Luizijana” stajao je ukotvljen, pogašenih svetala i sa dva visoka dimnjaka koja su parala zvezdano nebo. Sve je bilo prilično tiho pošto je noć uveliko odmakla.

Tri mornara su čučala sakrivena iza velike gomile drva složene za velike brodske kotlove. Bili su u zasedi i čekali Holideja koji nije ni slutio da ima nove neprijatelje.

Džeri Dajmond je bio mršav, ali žilav momak, tamne kože i krezubih usta. Nosio je majicu crvene boje pripijenu uz telo i uzane platnene pantalone zavrtnute do kolena. Odlično je baratao nožem i time nadoknađivao nedostatak sirove snage koju su imali Sorenson i Set Vorli. Svi su pomno buljili u mrak, ali nigde nije bilo ni žive duše.

– Ništa? – šapatom se oglasio Vorli.

– Možda je otišao negde niže – dobaci Dajmond razočarano.

Sorenson je mahnulo rukom pokazujući da ga slede. Ali, što su se više udaljavali od saluna, bilo je sve manje nade da će naići na Doka Holideja čiji su džepovi bili puni para. Po Sorensonovom proračunu, morao je da ima kod sebe najmanje pet hiljada. To bi značilo da ne moraju da rade bar nekoliko meseci, odnosno da ne lutaju i traže posao po brodovima.

– Neka me pojedu rečne ribe, ako taj nije odmaglio... – promrmlja Sorenson nezadovoljno.

– Kuda bi mogao da ode? – usprotivi se Vorli. – Ovo nije noć ni za jahanje ni za plovidbu. Hulja se ili negde sakrila ili...

– Čekaj, ćuti! – utišao ga je Dajmond stavivši mu šaku na usta.

Vorli ga je besno odmerio, ali nije reagovao.

Sorenson za tren proviri iza ugla.

– Onaj? – prošaputao je jedva čujno.

Sada su jasno videli siluetu čoveka naslonjenog na stub sa ogromnim gvozdenim krugom preko koga su najavljivani dolasci brodova uz gat. Izgledalo je kao da spava, malo oborene glave i podignute desne noge, naslonjene na neki stari polomljeni točak.

Džeri Dajmond je polako izvadio nož iz korica i stavio ga u zube.

Sorenson je samo stisnuo šake u pesnice i iscerio se.

– Da li je on? – glasno je upitao Set Vorli, bradata bitanga sa istetoviranim rukama i ramenima.

– Proverićemo ko je – dobacio je Sorenson. – Ali samo tiho.... Ako nas bude čuo, spremite se da ga poslužite večerom od vrućeg olova.

– Ne brini – odvrati Vorli skidajući čizme.

Ipak, kada su se približili, jedna daska je škripnula i zaustavila im dah. Sorenson se ljutito okrenuo prema Vorliju želeći da ga ukori, kada su začuli dobro poznati glas...

– Kuda, momci?

Jasno su videli niskog Mika Leksingtona na samo dvadesetak koraka. Stajao je nekako iskrivljen, kao ptica grabljivica, sa metalnom zvezdom na košulji koja kao da se blistala njima u inat. U isto vreme baš ta zvezda im je govorila da imaju posla sa šerifovim

pomoćnikom, a ne sa lupežom koji njuška okolo i prijavljuje šerifu sve što vidi i čuje.

Prokleti cinkaroš, pomisli Džeri Dajmond, shvatajući da ih je Džekson presekao u mnogim situacijama samo zahvaljujući Leksingtonu. Delovao je prilično glupavo i bedno, stalno nešto mrmljao i zurio u svoju čašu, a u stvari... pažljivo je slušao svaku reč i osmatrao sve i svakoga.

Čovek kraj stuba se za trenutak pokrenuo.

Sorenson se već pomirio sa činjenicom da od svega neće biti ništa. Set Vorli je mljacnuo jezikom i stisnuo šake. Njemu bi strašno prijala Leksingtonova guša, ali Džekson se još uvek nalazio u salunu.

Međutim, Džeri Dajmond je kipteo od gneva.

– Prljavi mali cinkarošu! – progundao je ljutito, u trenu izvadio nož iz zuba i zavitlao hladno sečivo prema šerifovom pomoćniku.

Mik Leksington je bio nenaoružan. Nije ni sanjao kako će ga neodređena slutnja da ova trojica spremaju neku smicalicu, odvesti pravo u smrt.

Naime, jasno je čuo kako zvuk čelika para vazduh, ali nije uspeo da odskoči u stranu. Onda je osetio strahovit udar u prsa i razrogačio oči.

Istoga trenutka sa stuba je buknuo smrtonosni plamen i krug i hitac je pogodio Džerija Dajmonda. Odmah zatim krezubi mornar je zaurloao, povio se nekoliko koraka napred, a onda pao.

Set Vorli je podigao ruke uvis i uplašeno povikao:

– Ne pucajte!

Vrata na salunu „Orlova glava” su se otvorila i šerif je istrčao napolje sa oružjem u ruci. Za njim je pošao Pol Grin, a onda i ostali.

Vorli i Sorenson su ih sačekali podignutih ruku.

Nedaleko od njih ležalo je zgrčeno Leksingtonovo telo sa nožem u grudima.

Pored njega je ležao Džeri Dajmond, licem okrenutim prema zemlji, prstiju ukopanih u nakvašene, trule daske.

– Dovraga! – ote se Džeksonu.

Onda je podigao glavu i ugledao kockara koji je prilazio sa druge strane.

Sorenson i njegov drugar stajali su kao skamenjeni, jer Džeksonovo lice nije obećavalo ništa dobro. Odmerio ih je mrkim pogledom razmišljajući šta da preduzme.

Uplašeni, njih dvojica su gotovo istovremeno pokazali rukom na Dajmonda i povikali uglas:

– On je! Samo Dajmond ima takav nož! – dobaci Sorenson lukavo.

– Pasji sinovi... – procedi Džekson. – Zašto ste ga ubili?

Njih dvojica su stajali nemi i bez odgovora.

Za to vreme Holidej je prišao gomili koja mu se ćutke razmakla. Na šerifovo nemo pitanje glavom je pokazao prema mornarima.

– Njih sam opazio odmah – počeo je mirno – pa sam čekao da vidim šta će učiniti. Ali, vaš pomoćnik se iznenada umešao i ...

– Šta im je rekao?

– Nisam jasno čuo. Onda je ovaj ovde zavitlao nož. Kasno sam opalio...

Pol Grin je kleknuo i prineo lampu bliže Leksingtonovom licu. I Džordžijanac je kleknuo želeći da vidi šta je sa čovekom. Zato ga je polako okrenuo na leđa i odmah video da je nož prodro dosta duboko u grudni koš. Srećom, otišao je više udesno.

Dok mu stavi ruku na čelo i on otvori oči.

– Živ je, ljudi...

– Brzo po doktora Luisa! – prodera se šerif i nekolicina ljudi odjuriše u mrak.

Šerif se okrenuo prema Holideju želeći nešto da upita, ali on je baš tog trenutka izvukao „kolt”. Hitac je planuo u pravcu Sorensona i Vorlija i na vreme ih onemogućio da neopaženo pobegnu.

Šerif ljutito povika:

– Vas dvojica još imate šansu da izbegnete konopac. U protivnom, pomolite se bogu, ako se uopšte molite.

Jedan od mornara hteo je da odgovori, ali u tom času dotrča čovek koji je otišao po lekara.

– Šta je? – povika šerif videći da se vraća sam.

– Nema ga kod kuće! Otišao je hitno na neki ranč...

Po drugi put te večeri šerif ljutito opsova.

– Onda ćemo mi preuzeti vašeg pomoćnika – dobaci Holidej.

Ovaj ga iznenađeno pogleda.

– Mi...? Hoćete da kažete...?

– Prenesite ga polako do saluna – blago ga prekide Dok, a onda se obrati

Polu Grinu: – Brzo namestite dva stola i pokrijte ih čistim čaršavima...

– Znam da vas zovu „dok” – procedi Džekson. – Samo... ne verujem da ste i doktor.

– Ponekad se i ja to pitam.

Šerif neodređeno klimnu glavom, a onda se okrete prema Sorensonu i Vorliju.

– Vi znate put, momci? – upitao ih je glasom koji nije trpeo drugi odgovor osim potvrdnog.

Ništa ne govoreći, mornari bez opiranja krenuše put šerifove kancelarije. Što se Džerija Dajmonda tiče, on je ostao da leži stenjući. Pošto je bio pogođen u kuk, nije bilo bojazni da će pobeći. Osim toga, niko na njega nije obraćao posebnu pažnju. Svi su nagnuli u salun da vide hoće li kockar umeti da zaleči Mika Leksingtona. Čak su i opklade počele da padaju...

Kada je kasnije ranjenik otvorio oči, već je bio čvrsto uvezan zavojima, a u nozdrvama je osećao jak miris joda. Video je kako Holidej laganim pokretima vraća u torbu razne bočice i instrumente. Njegova blistavobela košulja bila je na nekoliko mesta isprskana krvlju.

Čovečuljak je jedva čujno uzdahnuo. Bilo mu je jasno da se vratio iz carstva mrtvih i da je opasnost prošla. Zatim je ugledao šerifovo lice i razvukao usta u osmeh.

Dok je u međuvremenu obukao kaput. U jednom trenutku je pomislio kako bi mu prijala čašica brendija, ali Pol Grin je skupljao novac od opklade i bio dosta daleko od šanka.

Mik Leksington je bio van opasnosti po život. Spretne ruke bivšeg zubara iz Bostona uradile su posao ako ne bolje od doktora Luisa, ona bar isto tako stručno kao i on.

– Halo, Leksi! – pozdravio ga je šerif. – Dobrodošao iz mrtvih!

Čovečuljak je pokušao nešto da kaže, ali mu je Džekson pripretio prstom. Onda se osvrnuo unaokolo, ali Doka nije bilo iza njega. Brzo je preleteo pogledom u pravcu šanka, ali tamo je bilo pusto.

– Gde je? – ljutito je zapitao najbliže oko sebe.

– Ko, šerife? Kockar?

– Da, on. Malopre je bio tu. Kuda je otišao?

– Pa sada je bio tu, kraj ulaza – začulo se nekoliko glasova.

Šerif se brzo probio do vrata, ali sve što je mogao napolju da vidi bila je noć i mesec koji je blistao u daljini. Nekoliko časaka je nepomično stajao i razmišljao šta se desilo.

Jer, kockar je iščezao kao dim. Mik Leksington dugovao mu je život, a čuvar zakona bar nekoliko toplijih reči osim nemog nagovaranja da krene iz grada što pre.

Džekson glasno uzdahnu. Džordžijanac se verovatno preselio u neki lokal da se kocka i sada nije ni imalo smisla tražiti ga. Ako je hteo da bude iskren, čuvar zakona je morao da prizna da mu je to na neki način odgovaralo. Na taj način je izbegao da se zahvaljuje što nikako nije voleo, odnosno, da bude učtiv prema nekome ko je, po

njegovom mišljenju, verovatno u savez sa đavolom.

* * *

Bert Kajtel, čovek od poverenja na ranču „Big Džef” u Keneru, rastao se od svoga gazde sa određenim zadatkom. Iste večeri kada je parobrodom „Luizijana” napustio Gretnu, prethodno se sa svojim nadzornikom sastao u salunu „Šišmiš”, jednoj od najgorih gradskih jazbina koja se nalazi u predgrađu. Ovaj deo grada bio je ozloglašen i veoma sumnjiv, pa ga je i šerif Džekson izbegavao koliko je to bilo moguće.

Pošto ih je lekar pregledao i previo im rane, Bert Kajtel je poslao trojicu momaka za Kener, a onda potražio Hantera. U poverljivom razgovoru gazda mu je u najkraćem ispričao o svom sukobu sa kockarom i rekao mu zašto ide u Nju Orleans.

– Tyoje je da ga zadržiš što više možeš – kazao je uz uzdah. – Naravno, ne upuštaj se u otvoren sukob, jer to nije čovek, već demon!

Kajtel klimnu glavom. Kada je tako nešto govorio sam Hanter, onda je značilo da mu treba verovati. Posle toga Hanter se ukrcao na „Luizijanu”, a Bert Kajtel mu je obećao da će učiniti sve kako bi odužio putovanje legendarnog strelca u Kener. Što se njega lično tiče, bio je spreman da učini sve za gazdu, a razlog tome nalazio se na samom ranču „Big Džef” i zvao se Nensi Hanter. Naime, on je bio zaljubljen u rančero-

vu kćerku i nadao se da će vremenom zadobiti devojčino poverenje kao što je uspeo sa njenim ocem.

On je bio uporan čovek, zadovoljan samim sobom, pa je smatrao da tako treba da se osećaju i oni koji ga okružuju. Što se drugih momaka tiče, oni su ga slepo slušali. Ali, tako nije bilo sa Nensi Hanter za koju je prilično neugledni Kajtel bio samo jedan najamnik na očevom ranču.

Ipak, Kajtel nije odustajao. Smatrao je da mu je vreme saveznik i da će kad tad doći njegov trenutak. Bio je odličan nadzornik, vrstan jahač i revolveraš, majstor u salunskim tučama koje su obično izbijale posle neke pijanke zbog dobro obavljenog posla. Osim toga, bio je dosta oštrouman što se ne bi moglo reći za većinu kauboja koji su radili na ranču „Big Džef”. Vredan i odvažan, uspeo je da se nametne Hanteru i postane mu desna ruka. Bio je snažan, uzanog lica, oštrog nosa i sitnih očiju, a kestenjaste oči sa tačkicama bili su jedini izraz blagosti na tom strogom, šiljatom licu.

Sada se nalazio u Bridž Sitiju gde je sačekao kockara. Stajao je u senci trema kovačke radionice i dok mu je kovač menjao konja, budno pazio neće li se odnekud pojaviti visoka prilika u crnom.

Dok Holidej je ustao kasno, posle dubokog i okrepljujućeg sna. Bridž Siti nikada nije saznao ko je proveo noć u njegovom jedinom salunu – hotelu, jer se Džordžijanac nije kockao, niti zadržavao u sali za barom.

Jedino je sišao u salun da popije brendi pre nego što se uputio da preuzme svog ždrepcu iz gradske štale. Kada se vinuo u sedlo, pogledao je u svoj zlatni džepni sat. Bilo je tačno jedanaest. Lagano je krenuo ka izlazu, a retki prolaznici na širokoj prašnjavoj ulici zastali su da ga bolje osmotre. Ni kovač Ted Land nije bio izuzetak. Ispravio se i obrisao znoj sa čela, a onda pokazao prema jahaču na ulici.

– Da mi je znati šta ga je dovelo ovamo – promrmljao je.

Bert Kajtel je naizgled ostao ravnodušan.

– Poznajete ga? – upitao je preko ramena, ne ispuštajući kockara iz vida.

– Ne... – odvratio je kovač. – Nikada u životu ga nisam video. Ali... – dodao je i sumnjičavo zavrteo glavom – mislim da je ipak dobro što odlazi.

Bert sa čuđenjem odmeri dugajliju garavog lica.

– A zašto?

– Takav čovek je nevolja gde god stigne. Znae šta hoću da kažem? Takvi nikada ne ostaju na jednom mestu i nikome ne veruju.

Bert je ćutao: kovač je verovatno imao pravo, ali čovek nije znao što je njemu bilo dobro poznato: čovek koji je prošao bio je Dok Holidej.

Nešto kasnije, nadzornik sa ranča „Big Džef” pojahao je vranca i krenuo za čovekom iz Džordžije. Bilo je podne kada je iz kožne uvlake u sedlu skinuo pušku i potražio zaklon. Sunce je pakleno sijalo i zagrevalo kamenje oko

njega kao i vazduh, pa čak i samu kosu pod šeširom.

Kada je Dok napustio Bridž Siti, nedaleko od River Ridža, bližilo se podne. Bio je odmoran, ali ne manje oprezan i nesmotren.

Nije mu se žurilo.

Kotlina kojom je prolazio zadržavala je i ono malo povetarca koji je lelujaio vrhove drveća i lomatao se po stenju.

Džordžijanac nije ni slutio da nailazi na zasedu.

Možda bi u nju ušao potpuno nepripremljen da se u visu nije oglasila neka ptica i zalepetala krilima.

Ne pomerajući se, Dok je ispod oboda šešira pažljivo osmotrio okolni pejzaž.

Sa obe strane dizale su se šljunkovite padine ispresecane gomilama stena. Iza svake je mogla da bude puška.

Bio je na nišanu...

* * *

Bert Kajtel je izračunao da ima svega desetak minuta prednosti pred Dokom. Ovaj je jednostavno morao proći kroz udolinu, baš ispred njegovog nišana. Biće dovoljan jedan precizan hitac, a onda će taj prokletnik postati hrana za lešinare.

Posle čekanja koje se oteglo u nedogled, lagani hod konja delovao je na Kajtela kao osveženje. Holidej je dolazio, a to je bio kraj neizvesnosti.

Iznenada je tačno iznad njega neka ptica prhnula u nebo.

Jahač izgleda nije ništa čuo: mirno je išao dalje sve dok ga nije zaklonilo ši-

blje koje je štrčalo u podnožju i ličilo na kljunove neke orlušine. Kajtel se namestio i spojio nišan puške sa mestom na kojem je trebalo da se pojavi jahač. Sve je bilo spremno i prst na obaraču mu se već zgrčio.

Sve je bilo isplanirano i nije mogao da promaši.

Uskoro je ugledao ždrepcčevu grivu, jače pritisnuo kundak uz obraz, ali...

Konj je bio bez jahača.

Iskusni nadzornik odmah je shvatio da je njegovo prisustvo među stenama otkriveno. Zaseda je propala i Džordžijanac se verovatno već šunjao prema njemu. Zbog toga bi bila ludost ako ostane da sedi u tom stenovitom paklu i gleda okolo trzajući se na svaki šum. Zato je odlučio da što pre napusti položaj. Skačući sa kamena na kamen i suljajući se niz padinu i kroz retko rastinje, uspeo je da se probije do svog vranca.

Odmah je žurno uskočio u sedlo i žestoko poterao životinju.

Oblak prašine zaklonio ga je na neko vreme. Iza njega se čuo topot kopita koji je bivao sve dalji, a onda se sve utišalo. Naći će on već drugu priliku da sredi Holideja!

* * *

Nju Orleans, veliki grad na obalama moćnog Misisipija, zapljuskivali su talasi reke kao niz srebrnastih i neuhvatljivih ogrlica od pene.

U luci je bilo mnoštvo brodova čiji su dimnjaci mirovali u noći poput pušćanih cevi okrenutih nagore. Na onim

većim i luksuznijim gorela su svetla, a iz brodskih kabina i prostranih sala za zabavu, dopirali su muzika i žagor, smeh, povici i zveket čaša. Naime, posle prvih večernjih sati noćni život se sa obale selio na reku i tamo produžavao da prazni džepove i puni grla. Veliki ruleti i sale za poker mamile su najbogatije i najveštije.

Bližila se ponoć. Kroz gomile tamnosivih oblaka probijala se žuta kugla meseca, slična otkinutom, zalutalom fenjeru iz lučkog predgrađa.

Sa broda „Tenesi” sišao je visok elegantan čovek u dugom ogrtaču. Držao je u ruci svežanj novčanica i, činilo se, nesigurnim koracima prelazio preko klimavih dasaka prema doku. Kada se našao pod jačim svetlom, zaustavio se i počeo da broji dobitak. Bio je to plen dobijen na pokeru i iznosio priličnu sumu. Da li zbog toga ili zbog čašice više, njegove oči u polusenci zacakliše od zadovoljstva.

U Nju Orleansu su ga znali po veštini u kocki, pesničenju i potezanju oružja.

Zvao se Robert Kolridž.

Bio je visok, svetloplave kose sa razdeljkom na levoj strani, krupnih jagodica i snažne brade. Pod bledoplavim očima isticali su mu se nešto tamniji i kao senkom podvučeni podočnjaci. Imao je snažna široka ramena i privlačan osmeh koji je otkrivao bele zube.

Ispod dugog i tamnog ogrtača, Robert Kolridž je te noći nosio elegantno večernje odelo sa visokom belom kragom i riševima na rukama. Cipele od tamne crne kože bile su lake i elegantne i

zajedno sa crnim pantalonama od najboljeg materijala upotpunjavale utisak koji je ostavljala Kolridževa figura.

Bio je gologlav i malo razbarušen, ali veoma dobro raspoložen. Zviždukao je neku melodiju kroz zube, a onda skočio na dok i uputio se tesnim i mračnim ulicama predgrađa uz kome su se svetiljke mogle izbrojati na prste.

Robert Kolridž nikada nije popio „čaćicu više” tako da i nije mogao da dođe u situaciju da mu otupe refleksi i čula. Ni te noći nije bilo ništa drugačije... Bio je potpuno razborit i svestan svakog detalja.

Onda ga je šum iza leđa opomenuo da u mračnoj ulici nije sam. Za tren se zaustavio i oslušnuo korak skrivenog pratioca. Bez obzira na to, brzo je produžio dalje, rešen da malo odglumi pijanca. Tako je počeo da se tetura, sapliće o dugi ogrtač i hvata rukama za zidove...

Kada se dokopao prvog ugla, naglo se ispravio i oslušnuo. Nije mu trebalo mnogo da zaključi da ga prate dvojica. Odmah zatim, čuo je lake i prigušene korake.

Tog trenutka mesec se sakrio iza oblaka i Nju Orleans je prekrila tama.

Dvojica Kineza zastali su na uglu, zbunjeni i neodlučni.

Čovek koga su pratili kao da je u zemlju propao.

Pratioci se zgledaše. Znali su da čovek nije mogao daleko da odmakne i da je tu negde sakriven. Zato su krenuli opreznije, pognutih ramena i spremni na borbu. Bili su to lučki radnici,

ali dobri poznavaoči starih borilačkih veština svojih predaka i zato su ih ljudi rado angažovali, plaćajući da im za novac obave najrazličitije poslove.

Već su prošli drugi ugao i ništa. Svuda okolo vladala je tišina.

Onda ih je iza leđa presekao jasan muški glas.

– Tražite li mene, momci?

Odmah su odskočili kao opareni i postavili se za napad.

Prvi je jurnuo u propisnom borbenom položaju, ali snažna Kolridževa levica dočekala je bradu sićušnog Kineza i odmah ga poslala na tlo. Iznenaden takvom silinom plavokosog snagatora, drugi Kinez je ustuknuo i izvadio nož. Nekoliko sekundi je mirno posmatrao svog protivnika, a onda ga premestio iz leve u desnu ruku spremivši se da ga zavitla. Naravno, ni Kolridž nije ostao skrštenih ruku.

Ne želeći da pokvari dobro raspoloženje koje ga je „držalo” cele večeri, Kolridž je rešio da skрати postupak. Zato je snažno protresao desno rame i u ruci mu se odjednom stvorio mali „deringer” koji je već sledećeg časa bio uperen u Kineza. Nekoliko sekundi dva čoveka su se nemo posmatrala, a onda je Kolridž osetio cev revolvera na svojim leđima.

– Ne okreći se! – opomenuo ga je oštar glas.

Nije mu preostalo ništa drugo. Ironično se osmehnuo i nevoljno podigao ruke, a mali džepni „kolt” tupo je zveknuo o pločnik.

– Ti si Robert Kolridž? – zapitao ga je glas ne popuštajući pritisak revolver-ske cevi na leđima.

– Kažu – odvratio je ovaj.

– Jesi ili nisi? – oštrim glasom mu se obratio nepoznati.

Kolridž klimnu glavom.

Pritisak odjednom prestade i ruka nepoznatog ispruži se prema Kinezima. Obojica zastadoše, ruka im baci nekoliko novčanica i oni ih uhvatiše još u letu. Odmah zatim bez reči se okrenuše i nestadoše u pobočnoj uličici.

Robert Kolridž je smatrao da se može okrenuti.

– Vi ste mi potrebni – kazao je nepoznati kada su se našli licem u lice.

Plavokosi snagator pogleda u nesimpatično široko lice starijeg čoveka prekriveno ožiljcima. Pogled mu je donekle skrivala senka šešira natučenog na čelo.

– Ne poznajem vas – osmehnuo se Kolridž. – Zašto biste me tražili?

– Imam razloga – odvratio je nepoznati. – A imam i novac.

– To lepo zvuči – dobaci Kolridž diplomatski, ne želeći da oda svoju naklonost prema dolarima. – Čemu ovaj cirkus sa Kinezima?

– Hteo sam da proverim koliko vredite – dobacio je ovaj.

– Videli ste?

– Tačno onoliko koliko mi je potrebno. Inače, ja sam Džef Hanter iz Kenera. O vama sam slušao od jednog prijatelja Dika Majera...

– Bufalo Dika? Zar je ta hulja još u životu?

Hanter stavi obe ruke u džep. Očito, bio je strpljiv da se što pre nagodi.

– Dik Majer je zaista jak kao bufalo. Međutim, ispričao mi je da ste ga baš ovde, u Nju Orleansu, propisno izmlatili i napravili smešnim u nekom baru...

Robert Kolridž je posmatrao Hanterovo lice i nije mu se dopalo.

– Pređite na stvar, mister – podsetio ga je.

– Jedan čovek u Gretni zapretio mi je da će doći u Kener da me ubije – rekao je Hanter. – Znam, pitate me zbog čega – dodao je. – Udario sam mu dva dobra šamara, jer je razoružao i ranio tri moja čoveka...

– Tako? – nestrpljivo ga je prekinuo Kolridž. – Jeste da trenutno nemam posla, ali...

– Kažite!

– Pre nego što prihvatim, hoću da znam o kome je reč.

Hanter se isceri.

– Zove se Holidej. Dok Holidej.

Kolridž se trgao.

– Vi ste poludeli, čoveče! – uzviknuo je, a zatim naglo spustio glas. – Zar ste njega našli da ošamarite?

– Ubio bih ga da se nije umešao šerif – zarežao je Hanter. – Duguje mi to! U Baton Ružu, pre dve godine, varao je na kartama, a kada sam to rekao i hteo da ga naučim pameti sa svojim momcima, pucao je u lampe i zapalio salun. Tada mi se petrolej razlio po licu i unakazio me. A on je uspeo da iščezne ostavivši mi olovo u ruci.

Posle tih reči, desnom šakom je obuhvatio mišicu leve ruke, podigao je i

raširio prste. Ruka mu je posle toga mlitavo pala na bok.

– Mislio sam o tome da ga nađem i osvetim mu se – dodao je.

– Koliko znam, Holidej nikada ne vara – javio se Kolridž.

– To nije vaš posao! – planuo je Hanter. – Tražim samo da ga likvidirate!

– Ne sviđate mi se – otvoreno mu je odvratio plavokosi. – I ne mislim da ću umreti gladan ako vas odbijem.

– Koliko? – mirno ga je upitao Hanter. Kolridž ga je odmerio sa očitim nezadovoljstvom.

– Mislite da se sve može kupiti novcem? – upitao je.

– Ne izigravajte poštenjačinu. Koliko?

– Pa... deset hiljada dolara bez troškova – dobacio je sa zadivljujućom lakoćom. U stvari, bio je siguran da će Hanter odbiti.

– Lepa suma, mister, ali to dokazuje da vredite. Pristajem!

Robertu Kolridžu je trebalo nekoliko trenutaka da se povрати.

– Obećavam da ću vas sačuvati – rekao je.

– Šta to znači?

– Tačno to što sam rekao: sačuvaću vas, ali nemam nameru da ubijem kockara, ako ne bude neophodno.

Hanter se kolebao.

– Čini se da ga poznajete? – upitao je malo zatim.

– Slušao sam dosta o njemu – kazao je Kolridž. – Mislim da je pravi protivnik za mene, rančeru – odvratio je prilično bahato, želeći da pokaže uobraženom rančeru da snizi ton.

Izgleda da je Hanter to shvatio. Izvadio je svežanj novčanica iz džepa i odbrojao pet hiljada dolara. Čutke je pružio novac Kolridžu.

– Ovo je akontacija, mister. Dakle, videćemo se u Keneru! – dobacio je i okrenuo se da pođe.

– Otkud znate da ću doći? Imam dosta novca i mogu da odustanem.

– Znam da nećete – dobacio je Hanter. – Radoznalost vam je velika mana i ona vas vuče u ovaj posao više nego novac.

Plavokosi snagator se nasmeja. Bio je to jedan od najluđih susreta u njegovom životu. I što je najčudnije, Hanter je bio u pravu.

Jer, zvuk imena Doka Holideja bio je za Roberta Kolridža neodoljivi magnet.

* * *

Sa sumrakom u Harahan je stigao kockar.

Dve milje od naselja, kočija „Kramer Ekspresa” protutnjala je pored njega i zasula ga prašinom. Kada je stigao u glavnu ulicu, putnici su se već iskricali pred „Korado” salunom, jedinim u mestu koji je strancima, pored večere i pića, mogao da pruži i prenoćište.

U stvari, bila je to drvena kuća na dva sprata sa prostranim spoljnim stepeništem koje se nastavljalo na široki balkon. Nekoliko konja mirno je stajalo kraj grede za vezivanje pred ulazom. Samo jedan od njih bio je okupan znojem, dok su ostali mirno čekali i njuškali se.

Ušavši unutra, Holidej se našao licem u lice sa vlasnikom saluna, koštunjavim reumatičnim Gartom Hejsom, koji je ispod oka odmerio pridošlicu i osmehnuo mu se kao da ga je već odavno očekivao.

– Sobu? – upitao je kreštavim glasom.

Holidej kratko klimnu glavom. Nije mu se dopala njegova pojava kao ni ta nepotrebna ljubaznost.

– Imam odgovarajuću sobu za vas – odvratio je mršavi i okrenuo se prema tabli sa ključevima. – Zaista će vam se svideti, mister! Nešto izuzetno!

Odjednom je zastao, snažno pucnuo prstima i vratio pogled sa table na gosta.

– Zaboravio sam – rekao je oklevajući. – Ključ nije ovde... Ali, ne mari, otvoreno je, mister.

– Otvorena soba? – upita Dok sa čuđenjem.

– Mislim da je trebalo da se počisti i uredi. Samo vi izvolite, broj jedan.

No, Dok se nije ni pomerio.

– Svejedno mi je, dajte mi neku drugu sobu.

Hejs uplašeno podiže ruke.

– Ni govora! – uzviknuo je. – Ovo je baš soba za vas! Nju ostavljam pravim džentlmenima koji ponekad svrate u ovaj ćumez.

Holidej ga ledeno odmeri.

– Rekao sam vam da mi je svejedno – ponovio je. – Evo, tamo vidim ključ broj tri.

– Ali, to nije isto, uveravam vas. Osećajte se kao kod svoje kuće...

– Ja se tako osećam i kada spavam sa sedlom pod glavom. Dajte mi broj tri!

Mršavkovo lice za trenutak se zgrči.

– Zauzeta je!

Umesto iznenađenja, kockarevo lice razvuklo se u podrugljiv osmeh.

– Izgleda da su sve zauzete? – upitao je.

– Sve sem jedne! – tvrdoglavo je ponovio Gart Hejs. – Soba jedan je slobodna, a... a druge ne... – zamucio je, a onda zgrabio krpu i počeo da briše ploču šanka.

Laki žamor prostrujao je gomilom oko kockarskog stola. Neko je, verovatno, odigrao dobar potez i pokupio novac.

– Hoćete li ili ne? – začuo se mršavkov kreštavi glas.

– Ako mislite na piće, dajte mi jedan brendi.

– Nisam mislio na to...

– Ali ja jesam.

Kockarov hladan i odlučan glas brzo je smirio Hejsovu drskost.

– Kako hoćete... – promucio je tiho i brzo se okrenuo prema bocama na polici.

Holidej je uzeo samo jedan gutljaj. Stajao je mirno, bez pokreta i razmišljao.

Krčmar je nastavio da briše ploču. Holidejevo prisustvo počelo je da mu smeta i da ga plaši. Od njega se širila neka čudna, demonska hladnoća koja je naprosto paralisala.

– Šta je sa sobom broj jedan? – prenuo ga je Dokov glas.

Gart Hejs ga je pogledao praveći se da ne razume.

Dok je ispio piće i odgurnuo čašu: odmah zatim bacio je novčić na šank

i njegov zvuk se učinio krčmaru kao udarac u veliko zvono.

Zatim je lagano krenuo prema stepeništu.

Gart Hejs ga je nemo pratio pogledom, dok mu se čelo za tren orosilo znojem.

Stranac kao da je koračao u smrt.

Oko kockarskog stola ponovo su zažagorili, a vozač kočije za Kener baš je završio sa večerom i spremao se da pođe na počinak. Rano ujutro je vozio dalje i san mu je bio preko potreban.

Gart Hejs je napeto osluškivao.

Gore, na spratu, Dok je pažljivo zastao pred vratima sobe broj jedan. Njegova senka pala je na stara istrošena vrata sa oguljenim ragastovom. Levom rukom je pritisnuo bravu... Krčmar je bio u pravu: soba je bila otvorena.

Udarcom noge naglo je odgurnuo vrata i bacio se unutra... Učinio je to u poslednjem času!

Iz tame sobe sevnule su narandžaste munje i uz gromki tresak revolvera kuršumi su prozujali kroz vazduh baš tuda gde se, sekund pre toga, nalazila Holidejeva glava.

Žestoka paljba trajala je vrlo kratko.

Ipak, Dok je u padu izvukao svoj „linkoln” i zapucao prema plamenim jezičcima iz ugla. S druge strane, napadač je bio vrlo vešt i vrlo pokretljiv. Znao je da gubi i nije čekao da postane dovoljno vidljiva meta za strelca kakav je bio Dok Holidej.

Tren kasnije, senka je proletela kroz sobu i uputila se prema prozoru. Onda je telom udario o staklo, začula se lo-

mljava, a potom tup, jasan udarac čoveka koji je skočio na zemlju.

Bila je noć i ništa se nije videlo. Ipak, moglo se reći da je skok bio više nego opasan.

Holidej se kao mačka podigao na noge i pritrčao prozoru. No, bilo je kasno, jer je tamna silueta nestala iza ugla. Video je na dasci prozora nekoliko kapi krvi i odmah zaključio da je napadač bio ranjen. Verovatno lakše, pomislio je, čim je uspeo da skoči dole i brzo zamakne za ugao.

Ko bi to mogao biti, pitao se.

U salunu „Korado” igra je prekinuta i za trenutak je zavládala tišina. Gart Hejs je smogao snáge da se dovuče do podnožja stepeništa. Stajao je mirno dok su mu noge drhtale i, zajedno sa ostalima, čekao da se na vrhu pojavi neko lice.

Odmah potom, daske zaškripaše pod nečijim čizmama i Hejsa obli znoj kada je na vrhu stepenica ugledao nepoznatog čoveka u crnom, odnosno, svog novog gosta. Hteo je neprimetno da se povuče i sakrije iza šanka, ali ga je Dokov glas prikovao u mestu.

– Stani!

Gart zadrhta. Holidejev „linkoln” još se dimio, a sjaj metalne cevi kao da je hipnotisao i ovako zbunjenog krčmara. A kada je visoki čovek u crnom podigao ruku i uperio oružje pravo u njega, krajnje se napregao da se ne onesvesti od straha.

Međutim, Dok je zadivljujućom brzinom vratio oružje u futrolu i u dva – tri

koraka se našao pored Hejsa, skamenjenog od straha.

– Namerno si me poslao u sobu jedan da budem ubijen.... – procedio je ljutito.

Hejs skrušeno uvuče glavu u ramena.

– Ne, ne... verujte da mi to nije bilo ni na kraj pameti. Nisam ni slutio šta taj nitkov namerava...

– Nisi znao da će me dočekati mecima?

– Ne... – odvratio je krčmar koji se sada već donekle pribrao. – Rekao je da ste stari poznanici i da želi da vas iznenadi. To je kazao, kunem se, zaista!

Dok ga pažljivo odmeri. Nije mu verovalo, ali nije imao ni dokaza da krčmar laže. Konačno, sećao se da je i on sam jednom iskoristio sličan trik pa je postojala mogućnost da se i sada desilo nešto slično.

– Ko je taj čovek? – zapitao je konačno.

– Ne znam – odvrati dugonja mnogo mirnije, svestan da je opasnost prošla.

– Kako je izgledao?

– Visok, snažan. Imao je na sebi zelenkastu košulju, kožni prsluk i srebrne mamuze. Izgledao mi je kao kauboj.

– Sve si dobro video, samo ne ono što je glavno – primeti Dok ironično.

Iz gomile okupljene oko pokeraškog stola, izdvojio se dežmekast, ali stabilan pedesetogodišnjak potpuno sede kose, izboranog lica, sa šerifskom zvezdom na tamnocrvenoj košulji.

– Sve sam čuo – rekao je i svežanj novca koji mu je virio iz džepa gurnuo dublje da se ne vidi. Večeras je imao dobre karte i stalno ga je išlo... Onda mu je pucnjava pomrsila račune. Nije imao

kud već da ustane vidi šta se dešava i tako pokaže svima da nešto znači.

– Taj momak... – upitao je okrenuvši se prema Doku. – Da li je u sobi? Je li mrtav?

– Ni jedno ni drugo – odvrati Dok mirno, iskreno iznenađen ovom lenjom pojavom predstavnika zakona.

Šerif klimnu glavom.

– Onda u redu – dobacio je zadenuvši palčeve za kaiš.

Za to vreme, Holidej je iz tabakere izvadio jednu „virdžiniju” i polako je zapalio. Sve oči su bile uprte u njega, a to baš i nije bilo pohvalno za predstavnika zakona.

Zato se debeljko nakašljao i ne baš prijateljski odmerio Doka.

– Ko ste vi, mister?

– Prolaznik – odvrati ovaj blago se osmehnuvši. – Ili se to ne sme biti u vašem gradu?

– Prolaznik, da, ali samo prolaznik... Naime...to znači da stranac može doći ovde, popiti viski i onda... Onda nastaviti put kao što ćete i vi to učiniti, mister.

Holidej je zaustio nešto da kaže, ali je Hejs, koji je u međuvremenu otrčao do sobe na spratu, glasno povikao:

– Gore je razbijen prozor! Ko će to da plati?

Šerif pokaza prstom na Doka.

– On – dobacio je kratko.

– Ili vi – dodade Holidej kratko. – Večeras ste imali sreće na kartama, zar ne?

Čuvar zakona se isceri.

– To nije sreća, već veština. Poker nije za svakoga, druškane.

– Tačno, poker nije za svakoga – odvrati Dok klimnuvši glavom. – I zato vam predlažem jednu igru: ako pobedite, nosite novac i ja još večeras odlazim iz grada. Ako izgubite, ja nosim novac i ostajem u gradu – dodao je i pritom mirno izvukao iz džepa svežanj novčanica.

Bilo je to čitavo bogatstvo koje je odmah privuklo šerifa.

– Da li je to čist novac, mister?

Preko Holidejevog lica preletela je senka. Bio je to zaista nizak udarac, ali on nije bio od onih koji su brzo gubili nerve.

– Ako mislite da li je pošteno zarađen, odmah vam kažem da jeste. Sve su to platile budale koje su sedale da igraju za moj sto.

Šerif zabaci glavu.

– Pa.... videćemo, mister. Ja nisam takva budala, niti nameravam da to budem.

Dok se podrugljivo naklonio.

– Samo jednu ili tri igre? – upitao je dok su sedali za sto.

Debeljko se za trenutak zamisli.

– Tri ... za svaki slučaj – odvratio je.

Dok je klimnuo glavom i karte su stavljene za sto.

Gotovo svi koji su se nalazili u salunu okupili su se oko njih – polovina iza šerifa, polovina iza Doka.

Po nekom nepisanom pravilu, svi kibiceri su za vreme igre morali da ćute. Svoja iznenađenja, uzdahe i kratke komentare mogli su da ispolje tek na kraju završenog kruga.

I zaista, svi su ćutali.

Svi, osim jednoga iza Holidejevih leđa koji se povremeno nakašljavao.

Holidej ga je čuo, ali se činilo da na tako nešto ne obraća pažnju.

I začudo, prvu partiju je glatko izgubio. U stvari, moglo bi se reći da se uopšte nije ni trudio. Hteo je da vidi kakav je šerif igrač, ovom pobedom mu malo „zamaže” oči, a onda da ga nauči pameti.

Na sredini stola ležala je gomila njegovog novca.

Kibicer iza leđa počeo je da kašlje u kratkim vremenskim razmacima. Dok je i dalje bio miran, ali kada je zatražio jednu kartu nije je odmah podigao. Priključio ju je ostalima i položio pored sebe.

Šerif je trebalo da odluči koliko će karata uzeti za sebe. Bio je vrlo neodlučan i izgledalo je da razmišlja duže nego što je uobičajeno.

A onda, kada je oklevanje postalo neprihvatljivo dugo, odlučio se za dve.

I izgubio!

Nije ništa rekao, samo mu se lice strahovito zacrvenelo. Rezultat je bio nerešen i sada je treća partija trebala da odluči čija će ruka posegnuti za dobitkom koji je ležao na sredini stola.

Dok je promešao karte u svom stilu, a onda ih pružio šerifu da preseče.

– Ne pokušavajte sa trikovima! – opomenuo ga je čuvar zakona.

– Ako nešto primetite, slobodno pucajte u mene – odvratio je ovaj mirno.

Šerif nije odgovorio.

Pre nego što je počeo da deli, Dok je naglo ustao i tipu iza sebe prislonio cev „linkolna” u trbuh.

Čovek se trgao i iznenađeno zatreptao.

– Šta bi to trebalo da znači? – upitao je. Bio je to visok i snažan momak riđe kose i crvenkaste brade.

– Iskašlji se dobro i onda pređi na drugu stranu – dobaci Dok hladno. – Pretpostavljam da ćeš tada doći do odgovora.

Šerif se trže.

– Hoćete da kažete da mi je Bil otkucavao...?

– Rekao sam ono što sam rekao i ništa više, mister – odvratio je Holidej zauzimajući svoje mesto. – Dakle, sada možemo da nastavimo.

Čuvar zakona tmurno klimnu glavom. Svuda je vladao tajac u kojem je šum karata ličio na zavijanje vetra.

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno. Gledao je svoje karte, ali mu se nije pomerio ni mišić.

Sa druge strane, na šerifovom licu se moglo pročitati beskrajno zadovoljstvo. Bio je toliko siguran u sebe da nije tražio više nijednu kartu iz špila.

Dok je mirno uzeo dve i nezainteresovano odmerio svoga protivnika.

I onda je debeljko stavio na sto četiri kralja, nadmoćno se nasmejao i pružio ruku prema novcu. No, pre nego što je dodirnuo slatki šuštavi papir, Holidej mu je rukom poklopio šaku.

Šerif Metju Rid je prebledeo.

– Zar nećete da pogledate moje karte? – upitao je Dok ljubazno.

– Čemu? Ionako sam dobio – promrmlja čovek sa zvezdom, sada mnogo manje siguran u sebe.

Onda je Holidej položio svoje karte i svi su iznenađeno ustuknuli. Jer, to se veoma retko dešavalo u pokeru, ali eto... desilo se.

Naime, legendarni revolveraš je imao karo kečeva.

– Neverovatno! Fantastično! – čuo je glasove oko sebe.

Metju Rid oseti kako ga srce izdaje. Slutio je da je sve u redu i da nema nijedan argument da optuži stranca. Čitali su njegovi doušnici i ulizice, što je značilo da kod njegovog saigrača nisu primetili nijedan sumnjiv pokret. Uostalom, i on sam je video da je čovek u crnom stalno igrao sa obe ruke na stolu, verovatno svestan da ga prate.

– Nebesa...! – promrmljao je tužno, posmatrajući Holideja koji je pokupio novac i stavio ga u džep. Zatim je polako ustao i uputio se ka stepenicama.

– Dobro, dobili ste... – rekao je šerif ustajući. – Imate pravo da ostanete u gradu... za noćas. Ali, to vas ne oslobađa obaveze da mi kažete svoje ime. Imam pravo da znam ko me je pobedio.

Bilo je očigledno da je čuvar zakona hteo da povрати bar deo izgubljenog autoriteta. Nije bio siguran da mu je to uspelo, jer ljudi još uvek nisu skidali oči sa stranca.

Došavši do stepeništa, Džordžijanac se okrenuo. Lice mu se dopola nalazilo u senci i bio je sam, sam na jednoj strani, a ostali na drugoj – pored šerifa.

– Zovem se Holidej – odvratio je polako. – Dok Holidej.

U prostoriji je zavladao tajac u kome se čuo svaki uzdah.

– Da li još nešto želite da znate? – upitao je i počeo da se penje.

Svi su gledali za njim otvorenih usta. Slava ukletog kockara davno je obišla tok Misisipija, ali u Harahanu ga nikada nisu videli ovako, od krvi i mesa. Među njima je postojao sasvim drugačije, kao priča, legenda.

A sada je odjednom postao stvarnost!

Tek sada je šerifu Ridu bilo jasno da se kockao sa pokeraškom ajkulom. Sada se osećao sasvim drugačije. Izgubiti od tako paklenog igrača nije bila nikakva sramota.

– Neka me obese! – progundao je ponovo i seo na stolicu. – Šta taj đavo radi u Harahanu?

– Đavo traži đavola! – dobacio je kauboj Bil koji je kašljanjem šerifu davao znake o Džordžijančevim kartama. – Ne dajem ni centa na te cirkuzantske trikove.

– Nije bilo nikakvih trikova, igra je bila poštena – dobacio je šerif nabusito. – Pošteno, kao što i dolikuje pravim igračima.

Zatim je ustao i ćutke izašao u toplu noć.

* * *

Kočija za Kener „Kramer Ekspresa” primila je jednog putnika na samom drumu.

Bio je to Bert Kajtel.

Bio je ranjen u ruku, a konj ga je izdao u nezgodno vreme. Počeo je da hramlje i tako ostavio gospodara da sačeka dru-

go prevozno sredstvo i suoči se sa neugodnim pitanjima povodom rane.

Inače, sinoć kasno se nekako iskrao iz Harahana i krenuo na jugozapad. Želja da ubije kockara i tako se pokaže, kako pred Hanterom, tako i pred lepom Nensi, iznenada je splasnula.

Jednostavno, nije bio dorastao Holideju.

Ako je već tako, onda je kockar mogao da dođe u Kener i smrsi konce Hanturu. Najzad, zar je važno kako će doći do Nensi? Uostalom, kada bude ostala bez oca, on će se naći sasvim blizu da joj pruži malo utehe i nežnih reči. Posle će sve ići svojim tokom... I zato ne bi bilo loše da Holidej ubrza stvar.

Pokušao je da bar malo obriše krv sa košulje. Bila je sreća što mu je zrno samo okrznulo mišicu i tek malo pocepalo tkaninu. Ipak jedan deo rukava bio je krvav, mrlja se skorela na suncu i sada počela da se lepi za kožu.

Odjednom se prenuo. Dobro je čuo kloparanje točkova koje mu se u tom trenutku učinilo kao najlepša muzika. Ugleđao je oblak prašine na putu obraslom žbunovima tamariske i bufalo travom.

Kočija „Kramer Ekspresa” napredovala je prilično brzo, jer nije bio običaj da staje bilo gde usput niti da prima sumnjive putnike.

A Bert Kajtel je sasvim odgovarao opisu neke bitange koja beži od poternica. Bio je pokriven prašinom, odelo mu je bilo iscepano i mestimično krvavo, a nisko pripasan „kolt” stalno se njihao prema desnom dlanu.

Konj koji hramlje mogao je da bude varka.

Kočijaš Virdžil Bejker izmenjao je pogled sa svojim pratiocem i ovaj je klimnuo glavom. Hteo je da još jače mahne bičem. Imao je nameru da protutnji pored čoveka koji je podigao ruku u znak zaustavljanja. Međutim, u podignutoj Kajtelovoj ruci već sledećeg trenu se našao teški „kolt”. Naime, nadzornik sa ranča „Big Džef” nije imao nameru da propusti prevoz do Kenera. Ni po koju cenu.

Zato je ispalio hitac u vazduh i Virdžil Bejker nije stigao da ošine zapregu. U istom trenutku njegov pratilac je repetirao pušku, spreman da uzvрати vatru. Samo, bio je već preblizu Kajtelu koji nije oklevao i sledećim hicem mu izbio oružje iz ruku.

Shvativši da mu je pratilac naoružan i da bi on mogao da bude sledeći, Bejker zategnu uzde. Kola se zaustaviše uz škripu točkova, a jedna glava sa kosom boje zrelog žita, pojavila se na prozorčetu. Mala kapa na vrh glave bila je zaštita od sunca mada se, u stvari, gubila u loknama.

Bert Kajtel je zatresao glavom kao da ne veruje svojim očima. Hitro je svezao svoga vranca za zadnji deo kočije i otvorio vrata.

– Nensi Hanter! – uzviknuo je i lice mu se razvuklo u osmeh.

Devojka nije bila oduševljena ovim susretom i to je jasno pokazala. Ipak, nasmešila se iz puke pristojnosti i udobno zavalila u sedište.

– Kako ste, Berte? – rekla je tek da nešto kaže.

On je dotakao rukom obod šešira i preskočivši nečije noge, smestio se u suprotni ugao. Bio je prosto opčinjen rančеровом kćerkom i nije skidao pogled sa nje.

Bio je to zaista iznenađan susret. Iz udova mu je začas iščilio sav umor, a na ranu je potpuno zaboravio.

Ipak, devojka ju je primetila.

– Desila vam se neka neprilika? – upitala je dosta ravnodušno. – Niste valjda hteli da pucate na kočijaša?

– Malo je trebalo... – progundao je i obrisao usta nadlanicom.

Iako je u kolima bilo još putnika, Bert nije skidao pogled sa Nensi.

Bila je to vitka devojka izraženih oblina, duge plave kose i plavih očiju. I na ovoj paklenoj vrućini uspevala je da ostane elegantna i dražesna. Imala je tek dvadeset godina i bila sasvim različita od oca na koga nije podsećala ni likom ni karakterom. To joj je i sam Hanter nekoliko puta prebacivao govoreći joj da je mirna i trpeljiva kao pokojna majka koja nikada nije znala da se naljuti.

Nosila je jednostavnu svetlu haljinu sa riševima, nešto šireg izreza i sa veoma elegantnom čipkom na ramenima. Mali suncobran i tašnica iste boje ležali su joj na krilu i blago podrhtavali pri truckanju kola.

Do nje je sedeo starac kože boje pergamenta, izbrazdanog lica, boreći se sa dremežom. Na glavi je nosio smešan šešir od kojeg se izgleda, nikada nije odvajao. Njegovo ime bilo je Horas Drajver. Dugi niz godina proveo je

na ranču „Big Džef” i Bert Kajtel ga je odmah prepoznao. Iako je u prvi mah hteo da ga ignoriše, palo mu je na pamet da je on verovatno devojčino društvo na putu. Zato je napravio izuzetak i uputio mu nešto što bi moglo da liči na osmeh.

– Šta radiš, Horase? – upitao ga je tek reda radi.

– Umrila je Polina, pa smo čika Horas i ja išli na sahranu – odvratila je Nensi umesto njega.

– Zar? Ne znam kakva vam je on zaštita... – progundā Kajtel podrugljivo.

Devojka je pocrvenela.

– Meni ne treba zaštita, Berte – odbrusila mu je. – Zato bi bilo bolje da gledate svoja posla.

– To i činim – odvratio je on cereći se. – Gledam vas, gospođice. Bolje reći, vi ste moj najdraži posao.

Ona okrete glavu, a starac se promeškolji na svom sedištu odmeravajući Kajtela tupim pogledom.

Treći putnik je sedeo u suprotnom uglu, zatvorenih očiju. Svoje duge noge ispružio je pod suprotno sedište i blaženo ćutao.

Bio je gologlav, svetloplave kose i tamnih očiju, snažno građen i veoma muževnog, privlačnog lica. Na levom boku nosio je „kolt” sa drškom okrenutom napred.

Veoma čudno, pomisli Kajtel i još jednom ga odmeri.

– Izgleda da ti je potreban svež vazduh, Horase? – oslovio ga je najzad.

Starac se prenu.

– Molim? Da, da... ovde je prilično za-
gušljivo, ali...

– Što malo ne odeš na krov? – prekinuo ga je. – Tamo će ti sigurno biti ugodnije!

Nensi se namršti.

– Na krov? A zašto bi išao tamo i gutao prašinu? Dobro mu je i ovde, ništa ne brinite!

– Zašto bi otišao? – ponovi Kajtel nadmeno. – Pa zato što ja to predlažem! – dodao je, računajući da će Hanter brzo „otpevati svoje”, a onda će on devojci biti jedina zaštita.

Nensi se sve više ljutila.

– Ne sećam se da ste smeli ovako da se ponašate na ranču! – kazala je. – I uklonite te čizme, molim vas!

Međutim, Kajtel se samo cerio.

– Ne dopada vam se njihov miris, zar ne? – upitao je. – Mislite da sam običan kravar i prost kauboj sa sedlom? Ili pak budala? Najamnik?

Ona ga pogleda pravo u oči.

– A šta biste vi voleli da budete? – upitala je sa ironijom.

On se nagnu prema njoj.

– Jednom sam vam već rekao: život sam vezao za vas i nikog više. To sam vam ponovio i kasnije, ali...

– A ja sam vam i tada kazala da ste pijani!

Bert Kajtel se nasmejao i ponovo se promeškoljio na stolici.

– Zar nisi otišao gore, Horase? – ponovio je, sevajući očima.

– On ostaje sa mnom! – odbrusila je Nensi.

– On će se popeti – suprotstavio joj se Kajtel. – Pretpostavljam da je u dobroj kondiciji i da se može domoći krova dok je kočija u pokretu... – dodao je, osećajući kako ga sve više obuzima zlovolja. Nešto je bilo zbog rane i sve žešćeg bola, a nešto zbog umora i dugog čekanja na kočiju.

Sada je potpuno izgubio strpljenje.

– Šta čekaš? Izlazi! – proderao se na Drajvera.

Starac se izbuljio u Kajtela shvatajući da to više nije šala.

– Ne! – uzviknula je devojkica i uhvatila Drajvera. – Čika Horas ostaje sa mnom, a vi ćete sve ovo platiti kada dođete na ranč!

– Ja mogu samo da naplatim, a ne da platim – rekao je bezobrazno.

Nensi Hanter nije mogla da dođe sebi.

– Šta je sa vama, Berte? – upitala je je u očajanju.

– Imam svojih razloga – odbrusio je. – Uzgred, da znate da nisam pijan. Osim ako moju ljubav prema vama ne tumačite pijanstvom.

Putnik u uglu kočije otvorio je oči i mutnim pogledom osmotrio ostale. Na sebi je imao plavu pamučnu košulju sa belim prugama i tamne pantalone pripijene uz nogu. Ove stvari koje su još mirisale na prodavnicu dopunjavale su kvalitetne čizme koje je najзад povukao i ispravio se u sedištu.

Oči su mu se najviše zadržale na devojkici. Za trenutak, pogledi su im se ukrstili. Njegov – ispunjen radoznalošću i simpatijama, njen – preplavljen očajanjem i molbom za pomoć.

Jer, Bert Kajtel je postajao sve razdražljiviji i opasniji.

Da bi nekako smirio situaciju, stari Horas Drajver je ipak rešio da napusti kočiju. Videvši da je poklekao, nervozni Kajtel ga uhvati za okovratnik.

– Gubi se već jednom! – povikao je. – Imam važan razgovor sa gospođicom Hanter!

Na pominjanje imena Hanter, plavokosi putnik u košulji sa prugama sasvim se rasio. Lagano se promeškoltio u sedištu i pažljivo osmotrio situaciju.

S druge strane, Nensi ga je odmerila sa interesovanjem. Saputnik joj je bio prilično neobičan, pa je teško mogla da odgonetne čime se bavi. Njegovo odelo i držanje pokazivali su da se radi o radniku neke gradske kompanije ili sličnom čoveku koji, iako snažno građen, ne mora da zarađuje za život fizičkim radom. Nije mirisao na znoj i alkohol kao Kajtel, a to joj je mnogo govorilo.

Jednom rečju, stranac joj je bio izuzetno simpatičan. Iako je skrenula pogled pokušavajući da sakrije svoju zainteresovanost, Kajtel je uhvatio njegov pravac.

Hitro se okrenuo i sam s interesovanjem odmerio nepoznatog. Bio je ljut, jer nije podnosio pomisao da se, osim njega, bilo ko može dopasti Nensi Hanter.

Tako je bilo i ranije, kada su svi njeni udvarači pod tajanstvenim okolnostima odustajali od svojih namera, a da ona toga nije bila ni svesna. Doduše, nije mogla da objasni zašto su naglo postajali hladni i nezainteresovani, ni ne slućeći da je tu Kajtel umešao svoje prste.

Plavokosi putnik ignorisao je njegove ljutite poglede.

– Gospođica Hanter? – upitao je Nensi sa osmehom. – Možete li mi reći šta vam je gospodin Džef Hanter iz Kenera?

Devojčine oči se raširiše od iznenađenja.

– To mi je otac – odvratila je kratko.

Bert Kajtel je osetio da zapada u drugi plan. Stranac je umeo tako ležerno da se osmehuje, a Nensi da mu uzvraća!

– Poznajete li ga? – upita devojka radoznalo.

– Nedavno smo se upoznali – odvratio je plavokosi.

Pun gorčine i nezadovoljstva, Kajtel je pratio Nensi koja je nastavljala dijalog sa nepoznatim.

– Idete li u Kener? – pitala je.

– Samo do Elmvuda.

– Ali... tamo kočija ne staje?

– Staće.

Oborila je pogled.

Plavokosi mladić govorio je tako lako, glas mu je bio prijatan, a oči... Oči su mu zablistale kad god je pogledao u nju.

To je primetio i nadzornik ranča „Big Džef” koji više nije mogao da sedi na istom mestu.

– Slušaj, ti nalickani! – zarežao je na svog saputnika. – Zatvori oči i nastavi da sanjaš gde si malopre stao...

– Sanjao sam baš ovu damu – odvratio je mladić mirno.

Kajtelovo lice se smračilo.

– Tražiš kavgu? – upitao je muklo.

Plavokosi ga začuđeno pogleda.

– Ne pada mi na pamet – odvratio je. – Ali, ni ne bežim od toga.

– Može ti se desiti da iskočiš pre Elmvuda.

– Opet ću ostati na nogama.

Smrtonosni plamičak zaigrao je u Kajtelovim zenicama. Nensi je to primetila i odmah odlučila da reaguje. Nije želela da pred njom dođe do bilo kakvog obračuna. Osim toga, plašila se za plavokosog stranca.

– Tako je toplo... – rekla je skidajući kapicu i puštajući da joj se preostale lokne raspu niz ramena.

– U pravu ste – složi se Kajtel, ne skidajući pogled sa hladnokrvnog mladića. – Neko bi trebalo da izleti iz kola i omogući više vazduha...

Mladić se razdragano nasmeja.

– Pa zašto ne iskačeš? – upitao je.

Bert Kajtel je pozeleneo od besa. Ruka mu se spustila prema opasaču, spremna da se prihvati oružja i natera stranca da zaigra njegovu igru. Istovremeno, krajičkom oka je pazio da plavokosi ne pokuša da mu parira izvlačenjem svog kolta.

Međutim, od svega toga nije bilo ništa. Mladić nije ni želeo da dohvati „kolt”. Samo je ispružio svoju snažnu levicu i Kajtelu se učinilo da ga je u vilicu tresnuo teški malj!

Pre nego što je stigao da se dokopa oružja, Hanterov nadzornik je bio odbačen još jednim, strahovitim udarcem: snažno je lupio o vrata, otvorio ih i jednostavno se otkotrljao na zemlju!

Kočija se nije zaustavila.

Nensi Hanter je sa krajnjim zaprepašćenjem pogledala kroz prozorčić i ugledala Kajtela kako se koprcu na zemlji.

– Sada se lakše diše... – rekao je mladić uz šarmantan osmeh.

– Lakše, svakako – odvratila je devojka, ne krijući da je zadivljena ovim iznenadnim preokretom. – Ovaj... rekli ste da silazite u Elmvudu? – nastavila je razgovor kao da se Kajtel nikada nije nalazio u kolima.

– Da, a verovatno ću posle toga doći u Kener – odvratio je on posle kraćeg ćutanja.

Nensi Hanter je pomislila da je to zbog nje i sva je ustreptala. Nije se ni pribrala od ovog iznenađenja kada joj je on priredio novo...

– Doći ću na vaš ranč – dobacio je nonšalantno. – Imam poziv vašeg oca i ...

– Oca? – prekinula ga je zapanjeno, ne mogavši da nađe reči. – Ali... rekli ste da ste se samo jednom sreli?

On slegnu ramenima.

– To nije mnogo, a nije ni malo, gospođice. A sada mi dozvolite da se predstavim.

– Izvolite ... – promucala je tiho.

– Ja sam Kolridž, Robert Kolridž iz Nju Orleansa. Da sam znao da Hanter ima takvo zlato na ranču, došao bih još ranije da mu se nagledam sjaja.

Nensini obrazi buknuše.

Bila je to boja koju je Kolridž najviše voleo; boja crvenih ruža...

* * *

Bert Kajtel nije ni znao kako se dokopao Elmvuda.

U sumrak je ugledao nekoliko potamnelih sivih krovova i nije verovao

svojim očima. Prešao je put pešice uzaludno se nadajući da će neko naići na konju ili pak nekim kolima.

Sunce ga je nemilosrdno peklo, a on je uporno koračao kroz bespuće idući ka jugozapadu.

Više nije mislio ni na Holideja ni na devojku. U svesti mu se urezao lik Roberta Kolridža koji ga je iz kočije izbacio jednim udarcem! Prokletstvo, kakav je to bio pogodak, pomislio je. Izgledalo je da će mu prsnuti glava, a osvestio se tek na zemlji. Bio je ugruvan, bez konja i kapi vode, samo sa oružjem koje mu baš i nije pomoglo na putu.

Samo pre nekoliko večeri bio je vođa svojih ljudi na velikom Hanterovom ranču, nadzornik čija se reč poštovala, čovek na koga je gazda računao kao na samoga sebe!

A sada je ličio na poslednjeg bednika. Bio je iscepan, umoran, ranjen i ponižen. Nije imao ni konja, ni sedlo.... samo gorčinu i mržnju u srcu. I neprestano je mislio na plavokosog Kolridža koji je rekao da putuje do Elmvuda.

Ako ga tamo zatekne u sumrak, biće to pravo zadovoljstvo, nadoknada za sve što je preživeo. Izrešetaće ga! Ni u paklu se taj prokletnik neće setiti njegove Nensi!

Nastavio je da hoda i razmišlja o osveti. Prva kuća na koju je posle desetak minuta naišao bila je krčma „Dve potkovice“. Živnuo je, a misao na bocu viskija u potpunosti ga je razdrmala i ubrzala mu korak. Sa treskom je otvorio rasklimatana vrata i ušao unutra.

Glave nekolicine posetilaca okrenule su se da vide novog gosta. Među njima je bilo i nesimpatično lice Pitera Milsa koga su Holidejevi hici isterali iz River Ridža. Ali, sada je bio sam i ni izdaleka nije ličio na oholog i bahatog razbojnika koji je celo mesto držao u strahu. Desna šaka bila mu je umotana u neku prljavu krpu, a lice neraspoloženo i mračno. Ipak, čim je ugledao pridošlicu, iskusni Mils je ocenio da je za njim dug put i da prosto gori od žeđi.

Naravno, „propusnicu” za šank imao je o bedru: teški „kolt” od kojeg se nije udaljavala desna ruka, što je govorilo samo po sebi.

Leva mišica bila mu je okrvavljena, a to je bio znak da mu je za petama zakon ili neki prilično sposoban i opasan gonilac.

Vlasnik saluna Endi Hol stajao je nalakćen o stari ispucali šank i tupim pogledom odmerio došljakove prašnjave čizme. Odmah je video s kim ima posla: naime, bio je ubeđen da novajlija nema čime da plati piće. I zato mu oči iznenađeno živnuše kada spazi novčanicu u Kajtelovim prstima.

To nije promaklo ni Milsu. Prosto su ga zasvrbeli prsti na dršci revolvera.

– Celu bocu – zarežao je Kajtel promuklo. – I da više nisi piljio u mene!

Endi Hol poslušno klimnu glavom. Prvo, čovek je imao novac, a drugo... Bilo je u tom glasu nečega što ga je podsećalo na pretnju.

– Dva dolara – odvratio je ljubazno se cereći.

– Zadrži kusur – dobacio je nadzornik i odgegao do praznog stola. Čim je seo dobro je nategao i za tren zgrčio lice. Ljuta tečnost ispekla mu je unutrašnjost usta i zapalila suve ispucale usne.

Mils je bez razmišljanja ustao i poneo sa sobom svoju praznu čašu.

– Mene ta tečnost ne peče, drugar – kazao je sedajući.

Kajtel ga mrko odmeri.

– Nisam ti rekao da je slobodno.

– Nisam te ni pitao – iscerio se Mils. – Šta te muči? Možda možemo zajedno da rešimo?

– Ne ličiš mi na nekog lafa – odvrati Hanterov nadzornik prezrivo.

Ovaj se važno isprsi.

– Ime mi je Piter Mils – dobacio je. – Čuo si za mene?

– Jesam ... – priznao je Kajtel, a onda ga sumnjičavo odmerio. – Izgleda da nisi u velikoj formi? Ko te je tako udesio?

Ovaj nije bio raspoložen da se vraća u prošlost. Pružio mu je čašu i Kajtel mu je nasuo skroz do vrha.

Neko vreme su ćutke pili, prepušteni svojim mislima.

– Tražim nekoga – dobaci Kajtel u jednom trenutku. – Jednog momka plave kose u prugasto – plavoj košulji i tamnim pantalonama...

– ... koji nosi „kolt” sa drškom okrenutom napred? – prekide ga Mils.

Hanterov nadzornik skoči i ščepa ga za prsa.

– Taj je! Gde si ga video? – prosiktao je.

– Polako, drugar... – odvrati Mils otrgnuvši se. – Ne žuri, neće ti umaći. Mislim da će biti bolje da prvo ispraznimo ovo...

Ali, Bert Kajtel nije bio raspoložen za pijanku. Ljutito je odgurnuo bocu koja se otkotrljala sa stola i pala na pod.

Mils je žalosno posmatrao prosutu tečnost.

– Nije trebalo da razbiješ tu bocu – procedio je.

– Gde je? – ponovio je Kajtel nestrpljivo.

Mils uzdahnu. Stalno je bio nezadovoljan i natmuren pošto posle bekstva iz River Ridža nije nikako uspevao da se sredi. Ostao je bez pomoćnika i bez prebijene pare u džepu. U Elmvudu nije bilo banke koja se mogla opljačkati pa mu je preostalo da pokuša u Keneru. Za takav poduhvat morao je da ima partnera, a Bert Kajtel mu se učinio idealnim za to.

Međutim, on je trenutno razmišljao samo o plavokosom strancu.

– Šta ti je uradio taj čovek? – interesovao se Mils.

– Nije važno – odseče Kajtel smrknu-to. – Samo hoću da vratim jedan dug.

– Pa, dobro, reći ću ti – cerio se Mils. – On je gore...

Nadzornik „Big Džef” ranča ga u prvi mah nije razumeo.

– Gore? – ponovio je zbunjeno.

– Da, da, gore. Kupa se...

Kajtel je buljio u razbojnika kao da je pomerio pameću.

– Rekao si da ... da se kupa?

– Baš tako, drugar.

Lice Berta Kajtela razvuklo se u satanski osmeh.

– Voleo bih da ga iz tog bureta isteram pravo na ulicu – dobacio je ljutito i stisnuo šake tako čvrsto da su mu zglobovi pobeleli.

Opet je pomislio na Nensi Hanter i mržnja mu je zamračila um. Šta se to dešava? Taman kada je poverovao da je blizu lepotice, sudbina mu je poslala tog plavokosog tipa da mu prepreči put.

– Idem po njega! – kazao je odlučno.

Mils se takođe pridigao.

– Praviću ti društvo – kazao je pritežući opasač. – Taj plavokosi ne izgleda kao žutokljunac.

Kajtel ga nije odvrćao.

Vlasnik saluna Endi Hol ravnodušno ih je ispratio pogledom dok su se peli klimavim stepenicama. Video je novčаницe koje je pridošlica ostavio na stolu i shvatio poruku. Trebalo je samo da zatvori oči i pravi se kao da ga se ništa ne tiče.

Sobu su pronašli odmah. Imala je dvoja vrata. Jedna su bila otvorena, dok se iza drugih čulo tiho zviždukanje pomešano sa pljuskanjem vode.

Kajtelovo lice se ozarilo zadovoljstvom.

Rukom je dao znak Milsu da se uputi na drugi ulaz. Razbojnik je klimnuo glavom, unapred se radujući uspehu. Uostalom, čovek koji se kupa unapred je zaboravio na opreznost.

Bert Kajtel je nogom grunuo u vrata i odvalio ih iz šarki. Robert Kolridž se trgao kao da ga ujela zmija. Iznenadeno je posmatrao čoveka pred sobom,

ne znajući šta da kaže ili učini. Jer, nalazio se u velikom buretu, do ramena zagnjuren u sapunicu. Opasač sa koltom bio je u blizinu, tu, pored stolice koja je stajala na dohvat ruke.

Bert Kajtel nije dobro pogledao opasač koji je bio prebačen preko naslona; da jeste, primetio bi da u njemu nedostaje oružje...

On čvršće stegnu svoj „kolt” i stisnu zube.

Što se tiče Kolridža, njegovo lice se posle prvog iznenađenja razvuklo u osmeh.

– Dodaj mi sapun kada si već tu! – dobacio je.

Kajtel nije mogao da dođe k sebi od čuda. Sapun? Kakva drskost!

– Daću ti ja sapun, nalickani – dobacio je – ali da ga progutaš!

Odmah zatim pružio je ruku prema stolici na kojoj se nalazio veliki žuti komad sapuna i tom prilikom za tren spustio cev svog oružja.

U tom momentu, Robert Kolridž je iz vode mirno izvukao svoj „kolt”!

– Ne mrdaj! – upozorio je Kajtela hladnim glasom.

Nadzornik se ukočio kao skamenjen. Odmah zatim preko lica mu se prevukla senka neverice.

– Taj ti neće upaliti! – dobacio mu je samouvereno.

Kolridž je povukao oroz i zrno je prohujalo pored Kajtelovog uha. Nadzornik sa „Big Džef” ranča se ukočio od straha.

– Kad god se kupam, kauboju – dobacio je plavokosi snagator – umo-

tam oružje u specijalni platneni omot i ... kupamo se zajedno.

– Prokleti smrdljivko! – zarežao je Kajtel. – Ubiću te!

– Ne bih pokušao...

Iza Kolridževih leđa začuo se jasan šum. Najamnik Džefa Hantera iz Nju Orleansa znao je da su ga uhvatili u makaze.

– Baci taj nasapunjani „kolt” – naredio je Mils sa suprotne strane.

Plavokosi mladić je slegnuo ramenima i raširio prste. Sekund kasnije „kolt” je zveknuo na pod.

– Tako te volim, momče! – rekao je Kajtel i zamahnuo.

Udarac bi svakako bio neugodan da ga je Kolridž sačekao. Međutim, on je skliznuo prema dnu bureta i nadzornikova šaka sa oružjem uronila je u vodu prskajući ga po košulji.

Glasno psujući, trgao je ruku nazad. Za to vreme, Kolridž je izašao iz bačve i hitro se umotao u peškir.

– Ne želim da umrem kao od majke rođen – dobacio je i počeo da navlači pantalone.

Mils je najзад prišao i prislonio cev oružja u mladićeva rebra.

– Samo bez trikova, momče – opomenuo ga je.

– Prokleti gade! – dobaci Kajtel odmeravajući ga s mržnjom. – Vратиću ti ono pešačenje!

– Nikada se ne zna šta će ko kome vratiti – rekao je Kolridž.

Mils se protrlja po bradi.

– Nećeš ga ubiti ovde? – upitao je.

Kajtel odmahnu glavom.

– Prvo će trčati za mojim konjem – odvratio je cerekajući se. – Bome, trčaće sve dok mu se tabani ne zapale!

* * *

Ma koliko mu lice govorilo suprotno, Robert Kolridž uopšte nije bio veseo.

Izveli su ga iz sobe sa uperenim „koltovima“, a posetioci iz saluna su to ćutke posmatrali. Endi Hol je mirno stajao za šankom i pravio se da ne vidi oružje koje je Piter Mils otvoreno upro u mladićeva leđa.

Napolju se s brežuljaka spuštao suton, ličeći na jahača u ogromnom, tamnom ogrtaču. Boje i senke su nestajale, a na sve je padala tama.

Mils je odvezao svog vranca i poveo ga Kajtelu. Uz put je skinuo laso.

– Možda će se Hanter pitati što me nema – dobacio je Kolridž mirno.

– Zašto bi? – iskezio se Kajtel, razvezujući konopce.

– Trebalo je da mu se javim što pre!

Nadzornik Hanterovog ranča žmirnu i zamisli se.

– Da ti nisi onaj iz Nju Orleansa?

– Otprilike.

– Utoliko gore po tebe! – iscerio se.

– Progutaće te mrak i Hanter će se načekati...

– Ona zna ko sam... – mirno je dobacio plavokosi.

– Pohvalio si se kod Nensi? – zavitlao je Kajtel lasom. – Ali, morao si znati da ćeš do nje doći samo preko moga leša. Ona je moja!

Mils je odjednom postao nervozan.

– Zašto razglabaš? – doviknuo je. – Veži ga za konja i poteraj! Nešto mi se ne dopada u vazduhu...

Kolridž se nasmeja.

– Sigurno neću stajati mirno i čekati da me vežeš....

– Onda se moraš pomoliti bogu – posavetova ga ovaj. – Znaš, meni je svejedno kako ćeš umreti, ali moraš prvo da ispaštaš!

Međutim, sudbina je htela da se sve ne odigra onako kako je Kajtel zamislio. Naime, na drugoj strani ulice, kao da je iz zemlje iznikao, pojavio se konjanik čija figura je naterala Milsa da zadrhti.

Bio je to vitak čovek u tamnom odelu koji je jahao rasnog ždrepcu.

Ne govoreći ništa, bandit je odjednom počeo da se povlači.

Bert Kajtel nije shvatio ovu iznenadnu promenu.

– Da nisi ugledao avet? – zapitao ga je ironično.

Mils je, istina, još uvek držao „kolt“ u ruci, ali to je bilo tako mlako i nesigurno kao da ga uopšte i nema.

– Taj je gori od aveti... – promrmljao je za sebe, ali je Kajtel čuo svaku reč. Uhvatio je Milsov pogled, pa je i sam preleteo očima preko ulice.

Nekoliko trenutaka je nepomično buljio u jahača, a onda izustio samo dve reči.

– Dok Holidej...

Zvuk tog imena ošinio je Milsa kao grom.

– Šta si rekao? – promucio je. – Dok Holidej?

Čovek u crnom je jednim pogledom obuhvatio trojicu na drugom kraju ulice. Dvojica su držala oružje u šakama, dok je treći izgleda bio na nišanu. Sve mu je bilo jasno.

Bert Kajtel je pomislio da će najbolje biti da ništa ne preduzima, dok je Mils bio veoma ratoboran i želeo je da povrati ugled u svojim očima. Ta njegova želja porasla je pogotovu sada, kada je znao sa kim ima posla. Suluda ideja rodila se u trenutku i on ju je zdušno prihvatio. Odmah je pomislio na slavu koju će uživati ako uspe da savlada čuvenog strelca.

Kolridž je shvatio da se situacija menja.

– Zar nema ništa od trčanja? – upitao je podsmešljivo.

Bert Kajtel se osvestio i bez mnogo razmišljanja opalio hitac u čoveka iz Nju Orleansa. Iščekujući taj potez, Robert Kolridž je na vreme odskočio u stranu.

Ipak, olovo mu je prosviralo rukav i otkinulo komad kože na podlaktici.

– Ti se ne mešaj! – zaurao je Mils i uperio oružje na kockara. Odmah zatim, meci su mu kao zolje prohujali iznad glave.

Ali u prazno, jer se Dok više nije bio u sedlu! Skliznuo je niz konjski bok na zemlju i u padu izvukao svoj „linkoln”.

Predosećajući pravu opasnost sa te strane, Bert Kajtel je cev svoga oružja okrenuo prema Doku. Ali, pre nego što je uspeo da opali, ostao je bez revolvera i zastao kao ukopan.

Mils je prošao nešto lošije. Komad olova razneo mu je desno rame i odbacio pod prednje noge sopstvenog vranca.

Kolridž je mirno podigao nadzornikov „kolt” koji se dokotrljao čak do njegovih čizama. Neko drugi na njegovom mestu iskoristio bi gužvu i lako došao do Hanterovih deset hiljada dolara! Trebalo je samo ispaliti dva precizna hica u čoveka na zemlji koji je ležao na drugoj strani ulice.

Njegov život je bio spasen baš zahvaljujući tom čoveku. A Robert Kolridž nije bio poslednja bitanga da tako nešto ne uzme u obzir.

Podižući se kroz oblak barutnog dima, Holidej strese prašinu sa odela.

– Zaboravio si River Ridž? – podsetio je razbojnika.

– Naravno da nisam, prokletniče! – zarežao je Mils. – Neću ga zaboraviti dok sam živ!

Nasuprot Milsu, Bert Kajtel je ćutao sa nekim pokajničkim izrazom na licu. Bio je rešen na sve samo da se iščupa iz ove glupe situacije kako bi odjahao na ranč pre kockara i ovog nalickanog tipa iz Nju Orleansa!

– Tebe ne znam – čuo je kako Dok dobacuje odmeravajući ga. – Ali, trudiću se da te zapamtim!

Bert Kajtel je progutao pljuvačku, ali ništa nije odgovorio.

Robert Kolridž im je lagano prišao.

– Dobro došli, mister – obratio mu se gledajući ga u oči. – Bilo je u pravi čas. Izgladili ste naš mali nesporazum i sada je sve u redu.

Doka nije mučila radoznalost i Kolridž nije imao razloga da govori bilo šta. Naime, on i Hanterov nadzornik znali su za

cilj njegove misije, ali obojica su to zadržali za sebe.

U stvari, plavokosi snagator se pitao hoće li uopšte uspeti da ispuni obećanje dato Hanteru.

– Ako vas interesuje kako su me spetljali, moram priznati da sam bio u buretu za kupanje.

Holidej se rukama oslonio na jabuku sedla.

– Kao što vidite, kupanje nije uvek zdravo – primetio je i Kolridž nije mogao da pronikne ima li u njegovom glasu ironije ili ne.

Ali, nije stigao da ga bilo šta pita pošto je Dok zategao uzde, okrenuo konja i brzo se udaljio.

Plavokosom momku se u jednom trenutku učinilo da je sve bio samo san. Da li je zaista postojao taj misteriozni čovek koji se pojavio gotovo niotkuda i sada isto tako nestao? Da nije bilo potištenih i razoružanih Milsa i Kajtela, stvarno bi pomislio da je halucinirao.

Ipak, za trenutak je video Holideja i njegove crte su mu još uvek lebdele pred očima. Bilo je to moćno, izražajno lice. Morao je da bude iskren i prizna sebi da ga se plaši i da mu se divi istovremeno!

Ne obazirući se na Milsa i Kajtela, Kolridž je uzjahao Milsovog konja i odjurio prema izlazu iz grada. Bandit je zaustio da nešto vikne, ali se ipak predomislio. Zaključio je da su, na kraju krajeva, ipak dobro prošli. Jer, mogli su stradati i ostati da leže na prašnjavoj ulici ovog prokletog mesta. Ovako, Kolridž im je dao šansu da svaki krene svojim putem. Budući da nije mogao da računa na Kajtela, Mils

je zaključio da će biti najbolje ako oružjem pribavi konja na nekom od obližnjih rančeva i posle toga odjaše na zapad.

Nadzornik Hanterovog ranča razmišljao je drugačije. Nije mogao da bira. Mučila ga je pomisao da će plavokosi kicoš otići pre njega na ranč i da će imati vremena da se obrati Nensi. Sav besan, snažno je pljunuo i krupnim koracima se vratio ka krčmi, zveckajući mamuzama u hod.

Osećao se bedno. Pored toga, bol u ramenu ga je razdirao. Shvatio je da što pre mora da nađe nekog lekara, ako je takav uopšte postojao u mestu kao što je Elmvud.

– Doktora? – zabezeknuo se usamljeni prolaznik na ulici, neki čičica sa dvocevkom o ramenu. – Ovde ima jedan...

– Gde? – upita ga Mils nestrpljivo.

Stari pokaza rukom iza sebe.

– U onoj kućici. Ali, retko kada je trezan.

– Otrezniću ga ja, samo da znate!

Starac zavrte glavom.

– Gde vam je konj, mister? – upitao je sumnjičavo.

Mils mu se unese u lice.

– Šta je s tobom, matori? Vidiš da nemam konja!

– Onda... nešto sa vama nije u redu. Ako nemate konja, zašto će vam doktor?

Mils je zurio u starog, kolebajući se da li da ga ćušne po ustima. A onda mu je iznenada sinulo!

– Hoćeš da kažeš da je tamo veterinar? – zarežao je.

– Naravno! – dobacio je čičica i nastavio put.

Mils je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda ipak krenuo u pokazanom pravcu.

* * *

Ranč „Big Džef” bio je četiri milje udaljen od Kenera.

Bila je to visoravan sa dosta pašnjaka, izložena suncu kao na dlanu. Suše su poslednjih godina uticale na sve rančeve osim Hanterovog. U stvari, on je bio vlasnik visoravni sa koje se jedini potok u tom kraju spuštao u nizine, natapao žitna polja i pojo ožednelu stoku.

A onda je odjednom presušio. Rančeri u dolini su posmatrali obale suvog korita, ne verujući svojim očima. Jer, potok nije mogao da presuši sam od sebe. Istina je da su žege bile nesnosne i da je vode bilo malo manje, ali ipak... nije mogao tako lako da presahne.

Uzrok tome trebalo je potražiti na samoj visoravni... Hanter je za to vreme bio zauzet drugim stvarima. Brinula ga je situacija sa Holidejem, a istovremeno se pitao koliko je Bert Kajtel uspeo. Osim toga, Nensi je doputovala u poslepodnevnom časovima sa zaista neobičnom pričom. Naime, kada je u pratnji trojice momaka konačno stigla na ranč, čudni sjaj u devojčinim očima uzdrmao je očevo srce i izazvao tračak ljubomore. Jer, tako je mogla da izgleda samo zaljubljena devojka!

Inače, Hanterov ranč bio je najveći u tom kraju, sa velikom kućom na sprat u sredini, prizemnim zidanim spavaonicama za kauboje, sa svim udobnostima

i solidno građenim štalama, šupama i koralima....

Rančerova soba u glavnoj kući bila je prostrana, sa starim nameštajem kojeg Hanter nije hteo da se odrekne, jer je pripadao još njegovim roditeljima. Stari zidni sat, masivni orman, tronožac... i mnoge stvari koje su za njega imale poseban značaj.

U tu sobu Nensi je ulazila veoma retko, samo kada bi je otac pozvao i to zbog nekog važnog razgovora. Inače, njih dvoje bi retko razgovarali pošto su bili dva različita sveta. Ona je bila ljupka, nežna, savitljiva, ali ne i pokorna, a on snažan, nemilosrdan, čvrst, ponekada topao, ali uglavnom osoran i zauzet svojim poslom.

Hanter nije trpeo prisnija prijateljstva sa ljudima iz Kenera ili susedima. Za devojkicu se to ne bi moglo reći, pošto je ona i među neprijateljima stvarala nove poznanike. Da nije imala pored sebe Berta Kajtela, odavno bi osetila čari udvaranja i zvuke muzike na gradskim igrankama.

Dok je pričala o događaju vezanom za Kajtela, Kolridža i slučaj u kočiji, otac ju je odsutno slušao. Ipak, nije mu promaklo da se devojčino lice menjalo uvek kada bi pomenula jedno ime, ime Roberta Kolridža.

To mu se nije dopadalo. Međutim, smogao je snage da prećuti svoje negodovanje i sasluša je do kraja.

Na kraju krajeva, od svega je zapamtio dve stvari: nedolično, tako reći čudovišno ponašanje njegovog nadzornika i viteški gest najamnika iz Nju Orleansa koji je nasrtljivog Kajtela izbacio iz kočije.

Za njega je to bila prljava Kolridževa igra, ali je bio rešen da sačeka i vidi o čemu se radi. Što se tiče Holideja, o tome nije želeo da kaže ni reč. Isto tako je bilo i sa pravom istinom Kolridževog dolaska na ranč. Uostalom, i da je hteo ne bi mogao da joj pruži pravi odgovor, jer ga devojka ne bi shvatila.

Za trenutak se između njih isprečio zid ćutanja. Devojka je prestala da priča, a otac je nastavio da ćuti i posle nekog vremena se činilo da više ni ne primećuje njeno prisustvo.

– Nešto te muči? – upitala je najzad.

On je pogledao i lagano uzdahnuo.

– Mene uvek nešto muči – izbegao je pravi odgovor.

– Ali ipak...

– Najbolje da se odmoriš – predložio je odlučnim glasom.

Ona spusti pogled.

– Ranije si nosio revolver samo kada pođeš na put ili u grad – primetila je.

– Kazao sam ti je najbolje da se odmoriš – ponovi Hanter još odlučnije i energično otvori vrata sobe.

Ona je stajala i posmatrala ga zabrinuto. Još uvek je oklevala.

Da je imao sina, možda bi mu se poverio. Sigurno bi mu rekao šta se događa i pozvao ga da učestvuje u nekoj važnoj akciji. Ali, kćerka je bila nešto drugo.

A onda su se u hodniku začuli koraci. Devojka se okrenula i ugledala Holija Krejna, jednog od najstarijih radnika na očevom imanju. Odmah je videla da je malo uzrujan i da ima otkočenu pušku. Videlo se da je neprijatno iznenađen de-

vojčinim prisustvom. Imao je nešto važno da kaže gazdi, ali se ustezao.

– Šta je? – povikao je Hanter. – Šta se desilo?

– Pet Marvin

– Opet on? – narogušio se rančer i ruka mu se približila opasaču.

– Da. Samo... sada je doveo još petnaestak ljudi...

– Gde su naši momci?

– Spremni su – odvratio je Krejn.

Džef Hanter je istog trena zaboravio na Nensi. Uspeo je samo još jednom da se okrene, uputi joj jedan dug i neodređen pogled, da bi zatim izašao energičnim koracima zajedno sa svojim saradnikom. Devojka je ostala u očevoj sobi, zbunjena i neodlučna. Zatim je i ona izašla napolje.

Kroz veliku zidanu kapiju dvorišta ušla je grupa konjanika. Zaustavili su se tačno ispred oznake „Big Džef” koja se nalazila tačno na sredini luka. U sredini se nalazio Pet Marvin, postariji čovek sede uredne brade, ozbiljnog lica i ruke na žutom kundaku puške koja je virila iz uvlake pored sedla. Ljudi oko njega bili su manje – više jednako odeveni, prašnjavih čizama, čvornovatih ruku i lica opaljenih suncem. Iako u rukama nisu imali nikakvo oružje, izgledali su prilično ratoborno.

Hanter im je pošao u susret, praćen Holijem Krejnom. Posle nekoliko koraka pridružila su im se dva stasita, do zuba naoružana momka.

Vlasnik „Big Džef” ranča bio je samo u košulji, razdrljen i zavrnutih rukava. Desna šaka bila je u blizini „kolta”, dok mu

je leva nepokretno visila niz bok. Zaustavio se ispred Marvinovog konja i podigao glavu. Čekao je objašnjenje.

Pet Marvin je podigao ruku i palcem pokazao iza sebe, prema dolini.

– Naša stoka je žedna, Hantere – kazao je sa pritajenom žestinom u glasu.

Čovek sa ožiljcima žmirnu.

– Da? I onda?

Marvin zgrči ramena i malo se nagnu u sedlu.

– Ti znaš zbog čega! – povisio je ton.

– To je zato što sa ove visoravni više ne teče voda. Udruženje stočara je na poslednjem sastanku...

– Pljujem ja na to! – prekinuo ga je Hanter. – Nemam dovoljno vode ni za sebe...

– To nije razlog da postavljaš brane i skrećeš vodu samo u svoj posed! – planu Marvin i jagodice mu obli crvenilo. – Postoji zakon o vodama...

– Ja sam zakon za svoju vodu!

Pet Marvin je duboko uzdahnio ne bi li se primirio.

– Praviš se da ne razumeš ili nam teraš inat?

Džef Hanter podiže ruku.

– Ovo ti je poslednji put da nepozvan prekoračuješ granicu moga ranča! – opomenuo ga je. – Vodi svoju rulju natrag inače... garantujem ti da ćeš se pokajati!

Da bi potvrdio gazdine reči, Krejn zape orož na pušci.

Ali, Pet Marvin nije odavao utisak uplašenog čoveka.

– Voda je svima potrebna – rekao je. – I svi ćemo je dobiti.

– Pokušajte! – izazivački mu je dobacio Hanter.

– I hoćemo! – obećao je ovaj i lagano podigao ruku uvis.

U tom pokretu Hanter je naslutio opasnost.

No, bilo je kasno.

Jer, dok su svi bili zauzeti grupom na glavnoj kapiji, jedan deo Marvinove pratnje popeo se na zidove i sada je, pušaka uperenih u Hanterove ljude, preuzeo inicijativu.

– Bacite oružje! – grmnuo je Marvin.

Hanterovi momci su pogledali u svog gazdu. Hteo ne hteo, rančer je bez reči klimnuo glavom. Onda je, i ne sačekavši naređenje, odbacio desnom rukom svoj opasač sa ironičnim izrazom na licu. U sebi je, pak, ponovio zakletvu da će mu Marvin ovu svinjariju platiti životom.

– Znaj da ćemo srušiti branu, Hantere! Rančer nabra obrve.

– Sada ste uspeali da me iznenadite – kazao je smrknuo. – Ali, ubuduće ćemo videti.

Ponet osećanjem pobednika, Marvin je postao bahat.

– Sada nema ko da ti pomogne – dobacio je. – Gde ti je onaj nadzornik? Da ti ne zabavlja kćerku u sobi?

Hanter za tren preblede. Zurio je u jahača ispred sebe praznim pogledom.

– Šta... šta si rekao?

– Hoćeš da ponovim još jednom?

– Ne bi bilo poželjno – dopro je do njih nečiji glas.

Svi su se okrenuli i pogledali u pravcu odakle je glas dolazio. Tamo je, kao da je iz zemlje iznikao, na konju sedeo plavo-

kosi, kicoški odeven čovek čija je ruka bila blizu drške „kolta”. Snažan i visok, svima je upadao u oči.

Bio je to Robert Kolridž.

Pet Marvin se nasmešio.

– Hanter je, izgleda, najmio još jednog revolveraša – dobacio je svojim ljudima, a onda se obratio Kolridžu.

– Otkopčaj opasač, momče – dobacio je prezrivo. – Ovde se vode ozbiljni razgovori i ti možeš da prisustvuješ.... ali bez oružja.

– Nemam nameru – odvratio je plavokosi mladić hladno.

– Onda ćeš se loše provesti jer...

Istoga časa, Kolridževa ruka se munjevito spustila niz bedro i njegov kolt je grmnuo. Dva Marvinova čoveka koja su mu bila najbliža sa krikom su skliznula na tlo. Treći je tek primeo kundak obrazu i... bio je pogođen. Prvo se zateturio i okrenuo oko sebe, a onda glavačke sleteo sa zida.

Robert se nasmeja i uperi oružje u Marvinu.

– Reci svima da se raskomote – dobacio je muklo. – Budi poslušan ili ćeš se najesti prašine pre nego što otputuješ u pakao, rančeru!

Pet Marvin je nepomično sedeo u sedlu, preneražen iznenadnim obrtom. Imao je dvadeset momaka, a sada ih je samo jedan stranac izbacio iz stroja! Nije tako planirao, ali svejedno...

Bio je spreman da primi taj metak. Voda je morala da potekne u dolinu, pa makar i po cenu njegovog života!

Prepredeni Kolridž je primetio odlučan sjaj u Marvinovim očima i naslutio nje-

gove misli. Zato se hitro nagnuo preko sedla i snažno ga zgrabio za prsa.

Ljudi koji su stajali okolo videli su kako je njihov predvodnik sleteo sa konja kao prazan džak i pao pred Hantetrove čizme.

Holi Krejn se brzo snašao. Zgrabio je svoju pušku i, ne čekajući, opalio prema dva preostala momka na zidu.

Ljudi sa ranča već su imali svoje oružje u rukama. Sada su hitro okružili grupu na kapiji, dobro pazeći da neko ne pokuša da se maši oružja.

Hanter je svojom zdravom rukom podigao Marvinu iz prašine i uspravio ga na noge.

– Šta si ono kazao o Nensi? – upitao je tiho.

– Priča se svašta – odvratio je ovaj drsko. – A ni tvoj nadzornik to nikada nije poricao, već je dodavao koješta.

Rančerova pesnica prekinula ga je na polovini rečenice tako da je ćutke pao na leđa. I taman kada je hteo da ga podigne i ponovo udari, iz kuće je istrčala Nensi i povikala:

– Ne, oče! Nemoj, molim te! Pusti ga! Neka svi odu odavde! Nisu nam potrebni!

Rančerovi ožiljci pobeleše pa pocrveneše. Nekoliko minuta je razmišljao, a onda prezrivo odmahnuo rukom. To je značilo da je slobodan i da može ići.

Ne gledajući ni levo ni desno, Marvin je doauljao do konja i vinuvši se u sedlo, snažno ga mamuznuo jurnuvši ka izlazu. Ljudi iz njegove grupe ćutke su se uputili za njim pošto su prethodno pokupili mrtve i ranjene.

Kada su ostali sami, Hanter se okrete Kolridžu.

– Stigli ste u pravi čas, mister. Hajdemo u kuću da porazgovaramo – dodao je, videvši da Nensi netremice gleda plavokosog mladića i pomno očekuje da čuje šta će on reći.

Kolridž je slegnuo ramenima i poslušao.

Pre nego što je pošao, dobacio je Nensi dug, značajan pogled.

* * *

Čovek je sjahao ispred glavne kapije ranča.

Svuda okolo vladala je tišina. Bila je noć, vetar je milovao travu i šaputao u granama, a nebom su se utrkiivali oblaci.

Stražar na kapiji odmah je primetio senku u tami.

– Stoj! – povikao je.

Senka se zaustavila i iz mraka se začuo poznati glas.

– Džo, ti si?

Stražar je prepoznao glas svoga nadzornika Berta Kajtela i spustio oružje.

– Je li stigao onaj plavokosi, Džo? – upita nadzornik tiho. – Onaj doterani tip?

Mladić se za trenutak zamislio.

– Onaj... sa „koltom” na levom kuku? Naopako okrenutim? Stigao je i to u pravi čas.

– Kako to? – namrštio se Kajtel.

– Pet Marvin je opkolio ranč sa dvadesetoricom, to jest, uhvatio nas je na spavanju. Da se nije pojavio taj Kolridž, bilo bi svašta.

– To me ne interesuje! – zarežao je Kajtel. – Nego... gde je on sada?

Džo pokaza prema kući i otvorenom prozoru na gostinskoj sobi.

– Tako znači... – promrljao je Kajtel i krenuo napred. – A ti zaboravi da si me video, drugar. Za tvoje dobro...

Momak je kratko klimnuo glavom znajući da ne sme ništa da pita. Već sledećeg trenutka njegov nadzornik je nestao u tami.

Bio je pored kuće za dva tri minuta i video da do prozora gostinske sobe može doći samo preko debele grane drveta, a zatim uz krov verande.

Stavio je nož u zube i tako naoružan polako se popeo na drvo. Sa grane je prešao na krov verande i počeo polako da puzi. Bio je oprezan i trudio se da ne izazove ni najmanji šum koji bi probudio spavača u sobi. Bio je tih kao mačka i konačno stigao do prozora.

Iako je mesečina veoma oskudno osvetljavala sobu, za tren je uspeo da vidi prekrivač omotan oko tela. Zadovoljno se nasmešio i obliznuo usne: taj prokleti Kolridž nije ni sanjao šta ga čeka!

Lagano je zakoračio u sobu ne obazirući se na zveckanje mamuza. Još čvršće je obuhvatio dršku noža i iscerio se u mraku.

– Evo ti! – progundao je i snažno zamahnuo. Zadao je dva jaka udarca, ali je, na svoj užas, primetio da sečivo prolazi kroz nešto meko i ne nailazi na otpor.

Bio je prevaren, izigran...

Na postelji se nalazio samo vešto smotan pokrivač i ništa više.

Bert Kajtel je odskočio unazad istog trenutka kada je uglu kresnula šibica i širok plamičak osvetlio sobu. Okrenuo se i ugledao Roberta Kolridža koji je stajao sa izdignutom rukom u kojoj se nalazilo palidrvce. U drugoj je držao „kolt“, a na licu mu je titrao isti onaj smešak koji je kod Kajtela izazivao neodoljivu mržnju

– Znao sam da ćeš prvo doći kod mene – dobacio mu je Kolridž, okrenuo „kolt“ u ruci i vratio ga u futrolu.

Šibica u njegovim rukama polako je dogorevala.

Bert Kajtel se pakosno nacerio.

Izgledalo je da obojica čekaju da plamičak utrne pa da povuku.

Tako se i desilo!

Čim je mrak preplavio sobu, Kajtel se bacio u stranu, izvukao svoj „kolt“ i zapucao prema uglu u kome se nalazio Kolridž.

Pucnjava je potresla sobu razležući se po ranču tek kada se eho razlio kroz prozor i preko lišća rasplinuo u noć....

Kao užareni, brzo potegnuti mačevi, narandžasti plamenovi su sevali kroz tamu noseći bol, uništenje i smrt.

Onda je zavladao tajac.

Tren kasnije, užurbani koraci u hodniku pomešali su se sa uzbuđenim glasovima i zveketom oružja.

Nekoliko svetiljki obasjalo je vrata sobe, a zatim se začuo snažan udarac u bravu. Džef Hanter i Holi Krejn upali su unutra sa oružjem u rukama.

Nadzornik ranča ležao je licem okrenut prema podu, raširenih ruku i sa lokvom krvi ispod grudi.

Preko puta, malo oslonjen o zid, mirno je stajao Robert Kolridž.

Njegov revolver se još pušio.

– Ubili ste mi nadzornika! – povikao je Hanter, osluškujući nezadovoljan žagor kauboja koji su se skupili u hodniku. Naime, oni su sa Kajtelom proveli dosta vremena i gotovo svi su ga cenili i kao radnika i kao borca.

– Samo sam se branio – odvratio je Kolridž pokazujući na pokrivač koji je bio izboden na dva mesta.. – Ušunjavao se ovamo kroz prozor misleći da spavam...

Hanter ga odmeri prezrivim pogledom.

– Izgleda da ste ga očekivali?

– Samo sam bio oprezan, mister. A to dokazuje da vi možete mirno da spavate...

Rančer je promrmljao nešto sebi u bradu. Nema šta, Kolridž je bio spreman momak, zaključio je. Naravno, tako nešto nije želeo da kaže.

– Zbog čega bi krišom upao ovamo? – zapitao se.

– Džoe je na kapiji! – doviknuo je neko. – Pitajte njega!

Hanter se odmah složio.

– Neka dođe!

Nešto kasnije, kada je stražar ispričao svoj susret sa Kajtelom, svima je bilo jasno da je nadzornik došao sa namerom da ubije Kolridža. Oni koji su sve to povezali sa devojkom, čutili su ne želeći da izazovu Hanterov gnev.

Što se tiče rančera, on je sve više i više bio okupiran pretnjom koja se zvala Dok Holidej.

* * *

Prošla su još dva dana, a Dok se nije pojavljivao.

Trećeg dana i sam Kolridž je posumnjao u njegov dolazak.

Tog popodneva, Holi Krejn je osedlao rančerovog konja i pripremio kola za polazak. Trebalo je otići do grada i nabaviti neke potrepštine.

U skladu sa dogovorom, Kolridž se nije odvajao od rančera pa je i on krenuo na put. Jedva da su prevalili pola milje, kada im je u susret naišao čovek sa zvezdom. Zvao se Sani Blejk i bio je prilično energičan čovek koji se dosta uspešno nosio sa prekršiocima zakona. Ali, sada je delovao umorno i mrzovoljno, verovatno zbog umora i strašne vrućine.

Ugledavši ko mu se približava, podigao je ruku i zaustavio kola.

Hanter ga je dočekao sa ledenom mirnoćom.

– U grad malo, Džefe? – upitao ga je.

Rančer klimnu glavom.

– Nemam ništa službeno ... – nastavio je čuvar zakona polako – ali, čuo sam za pucnjavu na tvom ranču. Ima i ranjenih, od kojih dvojica teže. Sva sreća da nisu mrtvi kao što se u prvi mah mislilo...

– Da, tako je.

– Znaš, Pet Marvin nije želeo da podiže nikakvu gužvu. Rekao mi je da je u pitanju privatni nesporazum pa ću ovoga puta poverovati. Pošto je prolivena krv,

ne bi bilo loše da utuvite da tako nešto više ne sme da se ponovi.

– To reci Marvinu – umeša se Krejn.

– Rekao sam i njemu – dobacio je šerif polako i pažljivo odmerio Kolridža. – Ali da ne bude da vama nisam kazao, gospodo. Mislim da je jasno, zar ne?

Hanter nešto promrmlja, rukom dotiče obod šešira i oni nastaviše put. Kada su stigli u grad, Kolridž u jednom trenu shvati da je Hanter bleđ kao krpa i da se nekako ukočio. Nije mu bilo jasno šta se dešava, pa je rešio da prati rančerovo ponašanje. Tek posle nekoliko trenutaka je shvatio da njegov „poslodavac” zuri u snažnog pegavog ždrepcu koji je bio vezan pred salunom.

Odmah mu je bilo jasno čega se rančer uplašio.

Dok Holidej se nalazio u gradu!

I on je za trenutak zastao razmišljajući šta da preduzme.

Onda je rekao Krejnu da se udalji.

– Ti odvezi kola, a mi ćemo doći malo kasnije! – dobacio je.

Pošto se ovaj udaljio, on i rančer se pogledaše.

– Možda nas čeka...? – progundā Hanter čvrsto stežući dršku svog „kolta”. – Ili nas već ima na nišanu?

– Smirite se! – prekinuo ga je Kolridž oštro. – Idem prvo da vidim da li je u salunu.

– Treba ga ubiti!

– Možda – odvratio je plavokosi i odjahao.

Džef Hanter je bio kao na iglama. Činilo mu se da minuti prolaze kao sati. Osećao je kako ga u grudima steže, dok mu se

grlo sušilo. Konačno je ugledao Kolridža na tremu saluna „Zlatna koka” i pojahao mu u susret.

– Dakle? – nestrpljivo je zapitao.

Kolridževo lice izražavalo je iskreno čuđenje.

– On... on se karta... – rekao je.

– Karta?

– Da! Sedi mirno i kocka se, a okolo je čitava gomila kibicera.

Rančerovi ožiljci pocrveneše.

– Tako?! Ja noćima ne spavam zbog njege, a on se karta ovde u Keneru, ispred mog nosa! Znaš li šta to znači? Hoće da me izmori čekanjem! Eto, to hoće! A onda će doći da me ubije!

Kolridž je sa čuđenjem posmatrao Hantera koji jednostavno nije mogao da se kontroliše.

– To više ne mogu da podnosim! – povikao je i snažno mamuznuo konja.

Kolridž ga je jedva stigao tako da su u salun ušli jedan za drugim.

– Holideje! – zauriao je rančer dok mu se celo telo treslo od uzbuđenja.

U salunu je zavladała tišina.

Onda se gomila razdvojila i ljudi su Hanteru oslobodili put do kockarskog stola. Tamo je, okrenut leđima, sedeo čovek u crnom koji nijednim gestom nije pokazao da ga se tiče iznenadna buka.

– Holideje! – ponovo je zauriao Hanter. – Dosta čekanja! Došao si da me ubiješ i onda... Hajde već jednom, završimo s tim!

Pošto je Dok sedeo kao da je gluv, rančera je spopao bes.

– Proklet da si! – ciknuo je i mašio se „kolta”.

Kolridž nije stigao da ga spreči. Uostalom, nije se ni nadao takvom ludačkom potezu. Holidej je bio okrenut leđima i pucati u njega značilo bi pravo ubistvo.

Srećom i po Hantera i Kolridža – pucnji su se prvo oglasili od stola.

U stvari, narandžasti plamen buknuo je sa kockarovog boka dok se još nalazio u poluokretu!

Rančer je glasno jauknuo što je značilo da je pogođen. Bio je to hitac koji su mogli da izmisle samo pijane skitnice uz čašu viskija. Ovde su, međutim, svi videli nešto što su verovali da je nemoguće.

Ništa ne govoreći, Dok se uspravio, a lice mu je podsećalo na masku.

Džef Hanter se stresao od tog pogleda. Činilo mu se da se pred njim nalazi neka nepomična statua u čijim očima se mogla pročitati poruka smrti.

– Računajte i na mene, Dok! – glasno je dobacio Robert Kolridž i stao ispred rančera.

Holidej je vratio „linkoln” u futrolu.

– Šta te to vezuje za Hantera? – upitao je plavokosog, ispod oka motreći na svaki njegov pokret.

– Novac – dobacio je ovaj ne trepnuvši.

– Ne verujem – osmehnuo se Holidej krajičkom usana i potegao.

Bilo je to tako munjevito da se pucanj stopio sa poslednjim slogom rečenice.

Robert Kolridž bio je brz momak, odvažan borac i mladić izuzetno brzih pokreta. Ali, sada sve to nije bilo važno....

Samo jedan hitac iz „linkolna” bio je dovoljan da mu izbiје revolver iz šake!

Najviše ga je fascinirala Holidejeva preciznost, jer iako je izgubio oružje, nije

bio ni okrznut. Osim toga, dobro je znao da ih je Holidej poštedeo. On i Hanter su pohitali da ga unište i slobodno im je mogao pucati u srce.

Umesto srdžbe i gneva, Kolridževe oči ispunile su se poštovanjem i divljenjem.

Kratko je uzdahnuo i sa čuđenjem posmatrao Holideja koji je mirno vratio „kolt” u futrolu i zakoračio prema njemu.

Najamnik iz Nju Orleansa nije zadrhtao. Mnogo više se prestrašio Hanter koji je bio sakriven iza njegovih leđa.

Koraci Doka Holideja odzvanjali su u tišini saluna kao ravnomerno raspoređeni udarci biča. Lagano je ispružio ruku i snažnim pokretom odgurnuo u stranu zbunjenog Kolridža.

Tako su Hanter i on ostali sami.

– Baton Ruž, zar ne? – tiho mu se obratio Dok. – Tvoja verzija našeg susreta sigurno se razlikuje od moje, rančeru!

Hanter nije imao smelosti da ga pogleda u oči.

Nastala je tišina puna iščekivanja u kojoj se oholi rančer opraštao sa životom.

Ali, Dok je i ovoga puta bio nepredvidiv. Učinio je ono što je iznenadilo i samog

Hantera. Naime, ispružio je ruku i opalio je rančeru dva žestoka šamara!

Džef Hanter se zaneo.

– Sad smo kvit, rančeru – leđeno je dobacio je čovek iz Džordžije.

Hanter je buljio u njega, nesposoban da progovori. Čuveni kockar mu je poštedeo život!

Holidej je mirno seo u stolicu, zapalio cigaru i stavio špil pred svoje zbunjene protivnike.

– Ja delim, gospodo! – rekao je. – Nastavljamo igru! – dodao je i više ga ništa nije interesovalo.

Začuo se tih žagor i uskoro je duvanski dim ponovo ispunio vazduh i počeo da mili po tavanskim gredama.

Gomila se ponovo sklopila za stolom i okrenula igri.

Iako okružen mnoštvom ljudi, Dok Holidej se osećao strahovito usamljeno, možda usamljenije nego ikad.

Ali, to je za njega bilo prirodno osećanje.

Možda će mu daljine koje su bile pred njim pružiti spokoj.

To će doznati čim završi partiju i uputi se na još jedno u nizu svojih bezbrojnih putovanja.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00512

9 770353 000002